

Regii meduzelor

de Cornel George Popa

PARTEA ÎNTÎI

1

Pentru început, decorul poate fi o bancă. Sau o masă de tablă dintr-un restaurant de mahala. Sau o bordură. Sau o ulucă de gard. Sau nimic. Decorul nu contează. Contează că pe scenă sunt doi băieți. Unul mai înalt, deșirat, blonziu, cu o figură tristă, aproape melancolică, iar celălalt mai scund, brunet și destul de solid. Băieții au vârste apropiate și nu par deloc niște intelectuali. Îi cheamă Marcel și Sandu, dar pentru că vorbesc mai mult cu „băi” și „măi” îi vom numi Înaltul și Scundul.

Băieții se află deja pe scenă. Sug din niște sticle de bere. Sau numai unul se află pe scenă și celălalt vine de la pipi. Sau nu se află niciunul.

SCUNDUL: Băi, sînt frînt...

ÎNALTUL: Și eu...

SCUNDUL: Așa nu mai merge...

ÎNALTUL: Nț...

Băieții beau bere și stau. Nu se uită unul la altul. Dau impresia că sînt foarte obosiți.

SCUNDUL: Mă doare spatele de mor.

ÎNALTUL: Și pe mine...

Băieții iarăși stau. Unul se ridică, greu, și se duce să facă pipi. Sau nu se ridică nimeni.

SCUNDUL: Băi, așa nu mai merge...

ÎNALTUL: Corect.

SCUNDUL: Trebuie să găsim altceva...

ÎNALTUL: Corect.

Scundul se enervează ușor.

SCUNDUL: Eu vorbesc serios!

ÎNALTUL: Da' cine a zis că nu vorbești serios?

Scundul se uită lung la celălalt, dar nu-i spune nimic. Bagă mîna în buzunar și scoate un ziar boțit. Sau îl găsește pe jos. Sau îl extrage de sub fund. Sau îl pierde cineva. Sau altceva. Nu contează cum face rost de ziar.

Băiatul răsfoiește paginile plictisit. Înaltul fumează. Dă fumul afară sub formă de rotocoale. Sau, doar stă. Important e că nu-l privește pe celălalt. Fiecare are o altă treabă.

SCUNDUL: ... electrician... instalator... agent de vânzări... agent de vânzări... agent imobiliar... mozaicar... tinichigiu... agent de vânzări... numai rahaturi...

Înaltul face rotocoale. Este extrem de concentrat la acțiunea sa.

ÎNALTUL: Eu am fost o dată agent de vânzări...

Scundul nu reacționează. Răsfoiește ziarul în continuare.

ÎNALTUL: ... marketing direct!

SCUNDUL: Ce-i asta?

ÎNALTUL: O chestie. Sunam la uși, bună ziua, sînt de la firma cutare, și ați cîștigat, datorită norocului și printr-o extraordinară tragere la sorți, această rozătoare cu patru viteze...

SCUNDUL (*corectîndu-l*): Răzătoare!

ÎNALTUL: Rozătoare-răzătoare, tot aia e.

Se oprește din povestit, scoțînd patru rotocoale la rînd.

SCUNDUL: ... Și?

ÎNALTUL: ... Și le mai băgam ceva pe lîngă rozătoare: un set de cuțite... un polonic... niște pahare... și diverse alte drăcii...

Înaltul din nou se oprește. Iarăși face, foarte concentrat, rotocoale.

SCUNDUL: ... Și?

ÎNALTUL: Asta era tot.

SCUNDUL: Și mergea?

ÎNALTUL: Nu prea. Cei mai mulți îmi închideau ușa-n nas. Da' găseam și cîte-un fraier, uneori...

SCUNDUL: Din cîte încercări?

Înaltul face o pauză. Se gîndește.

ÎNALTUL: Doi pe scară, cel puțin...

SCUNDUL: Numai doi?

ÎNALTUL: Doi... trei... unul. Niciunul...

SCUNDUL: Destul de obositor, nu? Să urci și să cobori atîtea etaje, cu genți după tine...

ÎNALTUL: Nu prea. Mai degrabă interesant. Niciodată nu știai cine-ți deschide ușa. Asta-mi plăcea. Să văd cine-mi deschide ușa. Puteai avea surprize mari... în special vara...

SCUNDUL: De ce... în special vara?

ÎNALTUL: Păi... vara e cald... Lumea stă, în general, dezbrăcată... babacii pleacă în concediu... iar păsăricile rămîn acasă... singure... cip-cirip... cip-cirip...

SCUNDUL (*imitîndu-l*): Cip-cirip, cip-cirip!... Băi, numai prostii ai în cap!

ÎNALTUL: Ziceam și eu așa... N-am dat cu parul... Tu m-ai întrebat, eu ți-am răspuns...

Amîndoi tac. Scundul se mai uită prin ziar, apoi îl trîntește pe bancă. Înaltul continuă să dea rotocoale.

ÎNALTUL: ... Sauuu... am putea să ne facem... gansteri...

Scundul se îneacă. Berea îi iese pe nas. Tușește. Dă din mână. Înaltul îl bate pe spate. Scundul își revine greu.

SCUNDUL (*în șoptă*): Gangsteri?

ÎNALTUL: Gangsteri... bandiți... răufăcători... haiduci, na! Ce mare brânză! Intri într-o bancă, bună ziua, toată lumea mîinile sus, acesta este un jaf, luăm banii, mulțumesc, săru-mîna și am plecat! Nu muncești decît zece minute și stai, după aia, cu burta la soare un an... doi... toată viața... poate...

SCUNDUL: Sau înfunzi pușcăria... toată viața!

ÎNALTUL: O înfunzi dacă ești fraier... Dar dacă nu ești, n-o înfunzi...

Scundul bea din bere mult.

SCUNDUL: Gangsteri... Băi, da' pentru asta îți trebuie un pistol, dracului, ceva... un plan... o bancă... și sînge-n coaie, mai ales, că nu-i ușor...

ÎNALTUL: Eu cred c-aș putea să jefuiesc bănci...

SCUNDUL: Da... Sigur că da... Tu ai putea să mergi și pe Lună, da' n-ai rachetă! Ai putea fi și academician, da' n-ai școală!

ÎNALTUL: Nu, serios, ia gîndește-te! Cît de greu poate fi? De-un pistol facem noi rost... bănci sînt, Slavă Domnului, căcălău... ne mai trebuie doar un plan și gata!

Scundul se uită la el lung.

SCUNDUL: Băi, tu te-ai îmbătat din două beri?

ÎNALTUL: Ei, m-am îmbătat!? Vorbesc serios... Acu' mi-a venit, da' poate fi o treabă... Io m-am săturat de cărat cu spatele...

Scundul privește în pămînt. Clatină din cap.

SCUNDUL: Da' de unde faci tu rost, mă rog, de pistol? Zi-mi și mie, deșteptule, că ești foarte isteț!

ÎNALTUL: Poate fi unu' de jucărie... Da! Ce te uiți așa?

Înaltul se apleacă la urechea celui lalt și-i explică.

ÎNALTUL (*în șoptă*): Cînd spui mîinile sus!, și scoți un „gun”, toată lumea crede că-i un „gun”... Te controlează cineva la pistol? Cine să-și închipuie că-i de jucărie?

SCUNDUL: Și dacă te împușcă unu'? Vreun paznic, ceva... din greșeală... Dacă trebuie să-l întrebuințezi?

ÎNALTUL: Păiii... e nasol dacă trebuie să-l întrebuințezi... Mai ales cînd e un paznic sau un polițist... Te urmăresc ăștia și în gaură de șarpe... Șpilul e să nu-l întrebuințezi...

SCUNDUL: Păi... ca discuție, așa... Dacă devine cazu'... Nu știu, dar se poate întîmpla...

ÎNALTUL: Păi... dacă devine cazu', am zis, e nasol...

Cei doi tac, parcă fiecare gîndindu-se la altceva.

ÎNALTUL: Sau l-am putea fura.

SCUNDUL: Pe cine?

ÎNALTUL: Pe pistol.

SCUNDUL: De unde?

ÎNALTUL: Nu știu. Dar am putea fura unul adevărat...

SCUNDUL: De unde, vită, să-l furi? De unde?

ÎNALTUL: Nu știu. De la un polițist, să zicem. Un polițist beat...

SCUNDUL: Băi, da' tu ești dat dracului! Un polițist adevărat! Și beat pe deasupra! Iar noi îi julim pistolul...

ÎNALTUL: Exact.

SCUNDUL: Hai sictir! Hai sictir, că mă enervezi!

ÎNALTUL: Ziceam și eu, n-am dat cu paru'...

SCUNDUL: Știu... Tu doar mănânci rahat... Iar eu, ca bou', te ascult...

Înaltul mai vrea să spună ceva, dar Scundul îi face un semn drastic din mână să înceteze. Înaltul își înghite intenția.

2

Băieții sînt în altă parte. Nu știm unde, dar cu siguranță nu într-un oraș. Decorul poate fi o ridicătură de pămînt. Sau o șosea pustie. Sau un cîmp. Sau marginea unei păduri. Nu contează decorul. Contează că băieții au alte ținute, însă la fel de nepretențioase, și mai contează că afară e cald. Foarte cald.

Scundul stă trîntit în iarbă. Înaltul înaintează spre vîrful movilei. Deasupra lui e cerul, iar dedesubt – șoseaua pustie. Ajuns pe vîrful culmii, Înaltul simulează că ar dori să-și ia zborul. Depărtează mult brațele de corp, apoi le flutură energic. Iar le depărtează, iar le flutură energic. Desprinderea, însă, nu are loc. Scundul, trîntit în iarba arsă de soare, privește către cer, printre genele mijite. Înaltul încearcă de mai multe ori să-și ia zborul. De fapt, se joacă, însă o face la modul foarte serios. Înaltul declamă, ca pentru sine:

ÎNALTUL: Demult, cîndva, știam și eu să zbor. Dovadă n-am, dar îmi aduc aminte...

Scundul nu reacționează. Înaltul, visător, cu mîinile larg desfăcute, repetă:

ÎNALTUL: Demult... cîndva... știam și eu să zbor... Dovadă n-am, dar îmi aduc aminte...

SCUNDUL: Îți aduci pe dracu'...

ÎNALTUL: Cînd eram mic, visam să mă fac pilot de avioane. Stăteam toată ziua cu ochii pe cer, imaginîndu-mi cum e să fii acolo, sus, doar tu și aerul rece al înălțimilor...

SCUNDUL: ... Aerul rece al înălțimilor...

ÎNALTUL: ... Și zburam... și zburam... și zburam...

Înaltul mimează un avion care decolează și chiar scoate pe gură sunetele specifice ale unui avion, sărind de colo-colo, aidoma unui cocostîrc sîngace. Scundul se uită la el cu gura căscată. Înaltul, după cîteva rotiri, cu brațele desfăcute, se oprește nechezînd, de data aceasta, ca un cal. În mod evident, se joacă. Scundul îl privește, jumătate furios, jumătate siderat. Înaltul, ca o imensă pasăre, e în transă.

ÎNALTUL: Demult... cîndva... știam și eu să zbor...

Scundul, de jos, izbucnește:

SCUNDUL: Încetează! Gata, că mă enervezi! Ce-s prostiile astea idioate? De unde le scoți? Spune-mi și mie! Hai, spune-mi și mie de unde scoți toate prostiile astea...

ÎNALTUL: Nu-s prostii...

SCUNDUL: Da' ce-s? Ce-s?

ÎNALTUL: ... Niște chestii...

Scundul se ridică. Începe să se plimbe de colo-colo, agitat.

SCUNDUL: Stăm aici... ca boii de... Ne arde soarele-n cap, am stomacu' ghem, mi-e foame de înnebunesc... și ție-ți arde de avioane, rahați... și aerul rece al înălțimilor...

ÎNALTUL: Mă jucam și eu...

SCUNDUL: Te jucai... Băi, tată! Da' mie de ce nu-mi arde să mă joc? De ce nu-mi arde?

ÎNALTUL: Eeee... Tu ești așa... mai... mai...

SCUNDUL: Mai cum? Zi: mai...?

ÎNALTUL (*prudent*): Mai posac, na! Mai mohorît! Mai puțin vesel...

SCUNDUL: Băiii... eu sînt normal, iar tu ești descreierat! Nici nu știu ce mi-a venit să te iau cu mine... Ce-a fost în capul meu nu înțeleg...

ÎNALTUL (*serios*): Spargem, tăiem, scoatem și vedem...

Poanta Înaltului nu-i extrage Scundului nici măcar un zîmbet. Se caută de țigări. Găsește una, o pune între buze, apoi o scuipă. Se uită crunt la Înalt, care, de data asta, simulează că execută o operație chirurgicală.

SCUNDUL: Și asta... cu avioanele... de cînd o ai, că n-o știam...

ÎNALTUL: Eeee... Mai demult...

SCUNDUL: Pe bune?

ÎNALTUL: Pe. Să mor eu.

SCUNDUL: Și cum ți-a venit? Zi și mie... Nu că m-ar interesa, da' așa...

ÎNALTUL: Din metrou.

SCUNDUL: De unde?!?

ÎNALTUL: Din metrou. A scris unu'... un graffiti... la metrou. Eram mic. Printr-a treia... a patra, cred... Am citit cuvintele și mi-au plăcut atît de mult, încît parcă erau din capu' meu! Parcă eu le scrisesem... În fiecare zi treceam pe-acolo... Da' într-o vară, nu le-am mai găsit. Le șterseseră fraierii... Ăștia de la metrou sînt cu toții niște ordinari. Să-l fi prins eu pe ăla care a făcut-o, i-aș fi tras numai în gură: buf! Buf! Buf! Buf!

Înaltul mimează, exagerat, că ar lovi pe cineva.

SCUNDUL: Da, sigur, i-ai fi făcut praf...

Înaltul intră pe alt rol.

ÎNALTUL: Pe bune că-i făceam! Și nu unul! Doi! Trei! Îi băteam ca Jackie Chan! Jap, jap, jap! Jaaaap i-ha! Ho-țu-ko! Mi-sa-bi-ro!

Înaltul se învârte pe loc, aruncând cu pumnii și picioarele. E foarte caraghios. În dansul lui războinic, se apropie de Scund, prefăcându-se că-l atacă. Scundul n-are chef de joacă.

SCUNDUL: Stai, măi, cuminte...

Înaltul nu se potolește, ci insistă. Scundul se ferește un timp, apoi urlă, enervat:

SCUNDUL: Stai, măi, dracului, că-ți sparg mufa! Vrei să te pocnesc? Zi! Zi!

Înaltul se oprește, ofensat. Intră în rolul unei altețe regale. Își aruncă o togă imaginară peste umăr și pășește grav, marțial, pînă la marginea tăpșanului. Își duce palma streășină la ochi, uitîndu-se de jur-împrejur, apoi comandă.

ÎNALTUL: Legiunea a treia, la mine! Fuscus, ia-l pe acest nemernic și aruncă-l în cușca leilor!

Înaltul scrutează o altă direcție.

ÎNALTUL: Legiunea a patra, la mine! Erasmus...

Înaltul se oprește. Privește atent șoseaua care e la picioarele lui, apoi strigă:

ÎNALTUL: O mașină!

Scundul sare în picioare, uitîndu-se și el. Da, se vede (poate fi se aude) venind o mașină. Amîndoi o iau la goană către șosea. Ajunși la bază, Scundul începe să caute, pe jos, ceva. Nu găsește, se pare, și chestia îl enervează.

ÎNALTUL: Poate nu oprește...

Scundul își continuă cercetările.

SCUNDUL: O să oprească! Simt eu c-o să oprească! De data asta, o să oprească, fir-ar să fie! O să oprească!

Găsește un bolovan ascuțit și i-l pasează Înaltului. Înaltul parcă n-ar dori să-l ia. Scundul îl amenință:

SCUNDUL: Adu-ți aminte de înțelegerea noastră! E rîndul tău, da? E rîndul tău! Fără mofturi! Fără panică! E rîndul tău și gata! O dată eu, o dată tu, da? Acum e rîndul tău!

Înaltul privește spre mașina din zare, care se apropie, apoi către Scund.

ÎNALTUL: Nu știu dacă am să pot..

Scundul îl încurajează, urlînd:

SCUNDUL: Vei putea, sînt sigur. Vei putea. Imaginează-ți că din cauza lui n-ai cum să zbori! El e boul! El! El e vita ordinară! El a șters graffiti-ul din metrou! Jigodia asta!

Înaltul primește piatra. Se uită lung la ea, dar după chip se vede că e încă nehotărît. Scundul plusează, precipitat.

SCUNDUL: Adu-ți aminte de mare! De marea aia mișto, cînd stăteam noi pe plajă... da? Și cînd ai prins tu meduza... Ți-aduci aminte? Cînd ai găsit tu meduzele... Eram amîndoi acolo, da? Eram amîndoi acolo... Iar acum, fii atent!, acum sîntem aici! Tot amîndoi! Da' băgați în rahat pînă în gît! Trebuie s-o faci! Trebuie s-o faci! E rîndul tău! Din cauza ăștia, tu n-ai cum să zbori! Din cauza boului ăștia!

Înaltul îl privește hipnotizat pe Scund. Cuvintele celuilalt acționează asupra lui ca o vrajă.

Mașina se aude din ce în ce mai tare. E foarte aproape. Scundul se trîntește în mijlocul șoselei. Înaltul bagă piatra în buzunarul pantalonului. Acum, mașina se vede (se aude) clar. Înaltul face semne desperate, cu amîndouă mîinile.

Mașina se apropie tot mai mult, dar nu încetinește, ba dimpotrivă: începe să claxoneze tare. Cu aceeași viteză, execută o curbă violentă, ocolindu-i pe cei doi și se pierde în zare. Înaltul aproape a fost nevoit să sară într-o parte. Scundul, pentru a nu fi călcat, s-a făcut ghem, rostogolindu-se înspre movilă (totul poate fi pe un ecran ori, iarăși, numai sonor).

Înaltul privește aiurit după mașină. Scundul, de jos, înjură printre dinți.

SCUNDUL: Băi, ce nenorocit! Băi, ce nenorocit! Ai văzut? Era să ne calce, idiotul! Și nici măcar n-a încetinit! Ba și claxona! De ce dracului claxona?

ÎNALTUL: Voia să ne ferim de el... Îl trecea o căcare...

SCUNDUL: Băi, da' putea fi pe bune! Poate mi-era rău de-adevăratalea! Poate muream aici! Să nu oprești, măcar puțin, să te uiți? Norocul meu că m-am strîns! Altfel, îmi rupea picioarele... Băi, ce l-aș omorî pe ăsta...

Scundul se plimbă precipitat, dînd din mîini. Înaltul îl privește lung. Scoate piatra din buzunar și o aruncă departe.

ÎNALTUL: Mai bine că n-a oprit...

SCUNDUL: Ce-ai zis? Ce-ai zis, băi?

ÎNALTUL: Am zis mai bine că n-a oprit. Și punct. Dacă oprea, era nasol pentru el... Nu? Era nasol...

Scundul e consternat de revolta Înaltului. Nu știe cum să reacționeze. Se apleacă, ștergîndu-și ostentativ de praf pantalonii.

SCUNDUL: Aaaa... Așa! „Mai bine că n-a oprit”... Frumos! Îmi place. Stăm aici în continuare ca idioții, cu mațele ghiorăindu-ne de foame și gura uscată, da?... ăsta aproape ne calcă pe cap și se pișă pe noi, da?... și e bine...?!

ÎNALTUL: Poate mai trece una...

SCUNDUL: Da? Mai trece una? Da' câte-au trecut pînă acum? Sau, mai simplu: de cînd stăm, câte ne-au luat?

Înaltul stă cu fața-n jos, fără să-l privească pe Scund. Ridică ușor din umeri.

SCUNDUL: Ridici din umeri? Nu știi? Atunci să-ți spun eu: NICIUNA! NICIUNA!

Vrea să mai spună ceva, dar se abține. Parcă i-ar veni să plîngă. Se așează în fund, pe marginea șoselei. Dă din cap, furios. Înaltul vine și se așează lîngă el.

ÎNALTUL: Iartă-mă, băi... N-am să mai fac...

Îl cuprinde cu brațul de după umăr. Scundul se ferește, dar Înaltul insistă.

ÎNALTUL: Hai, băi Sandule, nu fi nasol... Data viitoare... O să mai treacă... Promit eu că... data viitoare...

Pînă la urmă, Scundul acceptă îmbrățișarea stîngace. Stau așa, umăr lîngă umăr, fără să-și vorbească. Deodată, se aude iarăși ceva.

Înaltul devine primul atent, ascultînd.

ÎNALTUL: Băi, vine ceva! Tu auzi?

SCUNDUL: Și ce dacă vine?

ÎNALTUL: Păi, n-o oprim?

SCUNDUL: Oprește-o...

Înaltul ia o altă piatră., la repezeală, o bagă în buzunar și sare iarăși în mijlocul drumului. Scundul, de data asta, nu se mai trîntește-n praf, ci rămîne așa cum stătea, ghemuit, cu genunchii la gură, pe marginea șoselei. Înaltul face semne cu amîndouă mîinile. Mașina, uluitor, oprește. Pe geam, scoate capul un bătrînel. (Bătrînelul și mașina pot fi din off sau pe un ecran. Sau altceva)

BĂTRÎNELUL: Ce s-a întîmplat?

ÎNALTUL: Un nenorocit, domnule, ne-a abandonat aici. Am coborît să ne ușurăm și tipul a fugit cu bagajele noastre! Un ticălos! Iar prietenului meu i s-a făcut rău... avea medicamentele în geantă... Stăm de peste opt ore în soare... Vă rog... Nu a vrut nimeni să ne ia pînă acum...

BĂTRÎNELUL (arătînd către SCUND): Vomită? V-aș lua, da' n-am chef să-mi murdăresc mașina...

ÎNALTUL: Nu, de ce să vomite? Îi este rău de la... plămîni... Se sufocă... Mai ales pe căldura asta...

Bătrînelul nu pare prea convins.

BĂTRÎNELUL: Și dacă moare în mașina mea? Dacă i se face mai rău... și moare? Îl duc eu la spital

Înaltul se apropie ușor de mașină.

ÎNALTUL: Cum să moară? Nu-i așa de grav... doar că-i foarte slăbit... Nu-i nevoie de spital... Vă rog, domnule, vă rugăm.

Înaltul se apropie încet de mașină. Bătrînelul îl privește atent. Ceva nu-i convine.

BĂTRÎNELUL (*sec*): Nu. Căutați-vă pe altcineva. Și tu, marș din drum!

Bătrînelul dă drumul la motor.

ÎNALTUL: Da' de ce? N-am făcut nimic...

BĂTRÎNELUL: Marș din drum, n-auzi?

Mașina pleacă. Furios, Înaltul fuge după mașină și aruncă după ea cu o piatră.

ÎNALTUL (*către SCUND*): Uite!... Uite... Tîmpitul!...

SCUNDUL: De ce-ai stat, băi, așa de mult? Ce tot dădeai atîta din gură?

ÎNALTUL: Îi explicam... situația...

SCUNDUL: Explicai pe naiba! Explicai pe dracu' să te ia! Stăteai la șapte metri de el și tot vorbeai, vorbeai, vorbeai... Eu cred că n-aveai de gînd s-o faci, asta e...

ÎNALTUL: Io? Io n-aveam de gînd s-o fac?

SCUNDUL: Da, tu!

ÎNALTUL: Io n-aveam de gînd s-o fac?

SCUNDUL: Exact. Și știi ceva? Eu m-am săturat. M-am lămurit cum e cu tine și-mi bag picioarele! Te las aici, să te mănînce lupii și dracu' să te ia!

Scundul se ridică, foarte furios, și pleacă. Merge de unul singur de-a lungul șoselei. Înaltul stă un pic, apoi pornește după el. Scundul merge fără să privească înapoi. Înaltul se ține după el. Scundul simulează că n-ar observa. Înaltul, după un timp, pentru a se amuza, începe să bată pas de defilare.

ÎNALTUL: Un', doi, un', doi, un', doi! Companie!

Scundul, din mers, își face o cruce discretă și clatină din cap. Înaltul continuă să bată pas de defilare.

ÎNALTUL: Un', doi, un', doi, un', doi! La drapel... pentru onor... prezențați arm'!

Scundul se oprește, uitîndu-se uimit la Înalt, cu mîinile în șolduri. Înaltul ajunge în dreptul lui și merge mai departe, salutîndu-l ostășeșete în pas de paradă. Scundul, ostentativ, o ia în sens invers. Înaltul sesizează mișcarea și dă o nouă comandă.

ÎNALTUL: Companie! Stînga-mprejur! Un', doi, un', doi!

Scundul merge cu maxilarele strînse, fără să privească în urmă.

ÎNALTUL: Companie... tonul: un', doi! Suflecată-cată, pîn' la brîu!

Înaltul începe să zbiere un cântec ostășesc.

ÎNALTUL: Suflecată-cată, pîn' la brîu, ducea, ducea rufele la rîu, suflecată-cată, pîn' la brîu, ducea, ducea...

Scundul ridică din umeri, dar nu se întoarce. Deodată, cum merge el așa înaintea „ostașului” cîntăreț, se oprește brusc.

SCUNDUL: Taci, băi! Nu mai urla!

Înaltul se oprește. Scundul ascultă.

SCUNDUL: Parcă vine o mașină... Auzi?

Înaltul se trîntește în patru labe și-și duce urechea la pămînt.

ÎNALTUL: Da, e ceva, da' foarte departe.

Scundul începe iarăși să caute o piatră.

SCUNDUL: Ce stai? Caută și tu, că pe-aia ai aruncat-o!

ÎNALTUL: Băi, eu nu pot s-o fac... Nu cred că pot...

SCUNDUL: Vezi? Vezi? Ce ți-am zis eu?

ÎNALTUL: Ce mi-ai zis?...

SCUNDUL: Că ești un labagiu! Știam eu! Știam eu! Un labagiu... de doi lei...

ÎNALTUL: Da' poate ne ia și fără... Eu zic să-ncercăm...

SCUNDUL: Da, așa cum ne-au luat toți... Tu nu vezi cum arătăm, idiotule? Tu ai lua, să fii cu mașina, niște indivizi care să arate așa?

ÎNALTUL: Da.

Scundul se oprește din căutare. E vizibil surprins de răspunsul Înaltului.

SCUNDUL: Tu, poate, că ești idiot! Da' altcineva crezi că ar lua?

ÎNALTUL: Da.

SCUNDUL: Băi, și dacă nu ne ia? Ce să-ți fac? Zi, ce să-ți fac?

ÎNALTUL: Ce vrei tu! Da' o să ne ia, ai să vezi. Așa o să ne ia!

SCUNDUL: Și dacă nu?

ÎNALTUL: Dacă nu, îmi tai venele! Îmi dau singur c-o piatră-n cap! Da' n-o să fie cazu', fiindcă o să ne ia!

Înaltul pare, dintr-o dată, extrem de hotărît. Scundul cedează.

SCUNDUL: Bineeee! Să vezi ce bătaie-ți trag eu după asta! Să vezi ce de-a castane o să încasezi tu de la mine!

Înaltul sare în mijlocul șoselei, agitându-și brațele și deplasându-se rapid când într-o parte, când în cealaltă a drumului, de parcă ar dori să închidă calea cuiva.

SCUNDUL: Și crezi că dacă sari ca struțu', așa, o să-l impresionezi? Ăștia trec peste tine cât ai zice pește...

ÎNALTUL: N-are cum! Îl plachez de-i merg fulgii... O să-și plîngă în pumni... O să ne ceară iertare...

SCUNDUL: O.K. Dacă zici tu... Vreau s-o văd și p'asta...

ÎNALTUL: N-are nici o șansă! Pe-aici nu se trece! Nu-mi dă mie ăsta gol! Nu-mi dă!

SCUNDUL: Da, băi, că ești foarte bun... Foarte bun... Campion mondial...

În timp ce-i răspunde Înaltului, se uită pe jos și găsește o piatră potrivită ca mărime. O bagă în buzunar.

Înaltul observă.

ÎNALTUL: Te-am văzut, să știi... Ce-ai de gând?

SCUNDUL: Nimic. Tu dansează mai departe...

ÎNALTUL (oprindu-se): Te-am văzut, băi... Aruncă piatra...

SCUNDUL: Vezi-ți, băi, de treaba ta. Lasă piatra... mea...

ÎNALTUL: Eu nu-l mai opresc, să știi...

SCUNDUL: Nu-l opri. Am să-l opresc eu... și gata... Da' să știi că nu te iau... Aici te las... AICI!

Se vede venind un camion mare. Înaltul se așază pe marginea drumului, cu o figură ostilă. Scundul îi ia locul și face semneperate. Camionul oprește. (Off sau pe un ecran. Sau altceva.) Din cabină scoate capul un tip prietenos.

ȘOFERUL: Care-i treaba, băieți? Ce faceți pe coclaurile astea?

SCUNDUL: Ne-a lăsat unu-n drum...

Înaltul răspunde de jos, pe un ton batjocoritor, imediat după Scund, ton menit să-l descurajeze pe șofer.

ÎNALTUL: În excursie! Să cunoaștem frumusețile patriei! Uite-așa! E bine?

Șoferul, surprinzător, izbucnește în rîs. Nu pare deloc supărat.

ȘOFERUL: Frumuseți pe naiba... Hai, hopa sus, și-mi povesteți pe drum...

Le deschide portiera din partea lor. Băieții ezită. Schimbă priviri între ei.

ȘOFERUL: Hai, băieți, hopa sus! Ce-ați rămas așa?

Scundul vrea să urce primul, pentru a sta lângă șofer, dar Înaltul îl împinge.

ÎNALTUL: Nu. Mai întâi eu.

Scundul nu protestează. Îl lasă pe Înalt să urce primul, apoi se urcă și el. Șoferul pornește. Scoțînd un fum gros, camionul o ia din loc. Locul rămîne gol. Camionul se vede (aude) tot mai mic (puțin), îndepărtîndu-se. Se lasă o liniște groasă.

3

Băieții stau la o masă, undeva lîngă o șosea. Se aud zgomotele mașinilor care trec. Pe masă sînt două beri și niște resturi de mîncare. Sau nu sînt.

Băieții stau în fund undeva, lîngă o șosea.

ÎNALTUL: Foarte de treabă tipul...

Scundul nu-i răspunde. Înaltul insistă.

ÎNALTUL: N-ar fi fost păcat să-i facem rău? Un om așa de treabă... Și apropo: vezi c-am avut dreptate? Nu doar că ne-a luat, dar s-a purtat și frumos cu noi... Ne-a dat din berea lui, ne-a plătit masa, ne-a...

SCUNDUL: O.K. S-a purtat frumos. Și ce vrei acum? Să cînt? Să sar într-un picior? Să dansez?

ÎNALTUL: Nu... Dar... Ziceam și eu...

Cei doi tac. Tac mai multă vreme.

SCUNDUL: Întrebarea e: unde dormim la noapte? Sau cum plecăm dracului de aici?

ÎNALTUL: Găsim noi ceva... Trebuie să apară...

SCUNDUL: O s-apară un rahat...

ÎNALTUL: Și rahatul e bun... dacă are roți... Și eu, acu', cu burta plină, aș dormi și într-un șanț...

Scundul se uită la el crunt și nu-i răspunde. Înaltul continuă.

ÎNALTUL: ...și nici nu-i prea nasol aici... Decît în cîmp...

Scundul nu-i răspunde. Pare preocupat de o idee.

SCUNDUL: Băi, știi ce mi-ar plăcea mie?

ÎNALTUL: O țipă.

SCUNDUL: Băi, vorbeam serios...

ÎNALTUL: Și eu...

Scundul, pe moment, se supără. Își întoarce scaunul sau se mută astfel încît să nu-l mai privească pe deșirat.

Înaltul sesizează situația.

ÎNALTUL: Hai, băi, Sandule, ce te-ai supărat așa? Glumeam și eu...

Scundul nu-i răspunde.

ÎNALTUL: Sandu! Sandule! Alo, recepția? Sînteți pe fir?

Înaltul începe să imite o telefonistă isterică.

ÎNALTUL: Alo, m-auziți? Roger, Roger, recepție! Sascutule, ești liber? Bragadiru, m-auzi? Da? Vorbiți mai tare! Rămîneți pe fir! Așa! Nu mișcați! E bine așa! Un moment!

Înaltul simulează că i-ar întinde celuilalt un receptor.

ÎNALTUL: Vezi că-i pentru tine...

Scundul nu reacționează. Ba mai mult: se ridică și începe să umble de colo-colo. Înaltul se ține după el.

ÎNALTUL: Hai, băi, Sandule, tu chiar te-ai șucărit? Am zis și eu: o tipă. Ce n-am voie să zic „o tipă”? Uite, mai zic o dată: o tipă!

SCUNDUL: Băi, eu voiam să-ți spun ceva pe bune!

ÎNALTUL: Bine, zi!

SCUNDUL: Da' acu' nu mai am chef!

Scundul îi întoarce iarăși spatele. Înaltul se trîntește în genunchi.

ÎNALTUL: Hai, Sandule, zi! Te rog eu mult! Te rog în genunchi! Vezi? Stau în genunchi! Te rog, Sandule! Te rog!

SCUNDUL: Da' promiți că nu mai faci mișto?

ÎNALTUL: Promit!

SCUNDUL: Să-ți moară ție mama? Să mori și tu în chinuri?

ÎNALTUL: Pe cuvîntul meu! Să moară mama! Și să mor și eu!

SCUNDUL: În chinuri?

ÎNALTUL: În chinuri, poftim!

Scundul nu-i spune imediat. Parcă ar pregăti o surpriză. Ezită. Se uită la Înalt. Îl studiază.

SCUNDUL: Fii atent c-ai jurat!

ÎNALTUL: Am jurat...

SCUNDUL: Și o să te ia dracu' dacă faci mișto!

ÎNALTUL: Corect!

Cei doi se uită mult unul la altul.

SCUNDUL: Băi, mie mi-ar plăcea să mergem la mare!

Înaltul e dezamăgit. Se aștepta la altceva.

ÎNALTUL: La mare?

SCUNDUL: Da, la mare!

ÎNALTUL: Păi... n-am fost?

SCUNDUL: Am fost... Da' aş mai merge o dată! Asta mi-ar plăcea mie! Ție nu?

ÎNALTUL: ... Ba da...

Scundul e contrariat.

SCUNDUL: Băi, tu parcă n-ai merge...

ÎNALTUL: Ba aş merge...

SCUNDUL: Ai merge... da' ai zis-o așa... cu jumătate de gură...

ÎNALTUL: Băi, eu aş merge... Da' cu ce dracu' ajungem acolo? Și de unde bani? Dormim tot pe plajă, ca data trecută, când ne-au căpiat țințarii? Și abia am fost...!

SCUNDUL: Găsim noi ceva...! Ne descurcăm...

ÎNALTUL: Șutind de pe mese? Furînd de pe plajă?

SCUNDUL: Și asta, dacă trebuie! Nu contează! Vedem noi! Da' n-ar fi o idee mișto să mergem la mare?

Înaltul nu știe ce să-i răspundă.

ÎNALTUL: Da' ce-ai tu, bă, cu marea asta, de ți s-a pus pata așa? Una, două, hai la mare! Hai la mare... Că și data trecută tot tu m-ai pisat.. Și n-am fost? Am fost!

SCUNDUL: Două zile...

ÎNALTUL: Bune și alea! Plus două nopți pe plajă, noaptea! Cu țințarii pe noi cât pescărușii!

SCUNDUL: Și ce? Am făcut foc... Am vorbit...

ÎNALTUL: A bătut vîntul...

SCUNDUL: A bătut puțin și vîntul! Ce?

ÎNALTUL: Ne-a stins focul... Ai uitat? Și a înecput să și plouă...

SCUNDUL: Ceva picături, acolo...

ÎNALTUL: Cîteva? Cîteva? Băi, ție ți s-a șters memoria! Tu parcă ai fi fost în alt loc decît am fost eu! Și ce-ți veni cu marea asta deodată, așa? Zi și mie! Lămurește-mă!

E rîndul Scundului să bată în retragere.

SCUNDUL: N-am nimic cu marea...

ÎNALTUL: Ba da, ai! Ai ceva! Ai tu ceva!

SCUNDUL: N-am... băi, nimic...

ÎNALTUL: Minți! Minți! Se vede că minți! Și tu nu știi să minți! Eu știu, da' tu nu! Zi!

Scundul se vede pus în încurcătură.

SCUNDUL: Du-te, băi... Nu vrei să mergem, nu mergem...

Înaltul i se pune în față.

ÎNALTUL: Băi, n-am zis că nu vreau să mergem! Da' zi și mie de ce ți s-a pus pata așa... și mergem! Mergem!

Scundul are de luat o decizie grea. Înaltul plusează.

ÎNALTUL: Hai, zi! Și mergem! Acum! ACUM! Lăsăm totul dracului și mergem!

SCUNDUL: Fii atent... ai promis că nu faci mișto...

ÎNALTUL: Nu fac...

SCUNDUL: Ai jurat!

ÎNALTUL: Am jurat! Mai jur o data, dacă vrei... Da' nu fac mișto! Sa-mi sară ochii din cap! Să mor eu!

Scundul lasă ochii în pământ. Parcă-i vine greu să vorbească. Înaltul așteaptă.

SCUNDUL: Băi... când eram eu mic...

ÎNALTUL: Daaaa...? Când erai tu mic...?

SCUNDUL: Băi... când eram eu mic...

Se vede clar că nu-i vine să spună.

SCUNDUL (răstit): Băi, eu n-am fost niciodată la mare! E bine?

Înaltul e șocat. Nu știe cum să reacționeze.

ÎNALTUL: Cum n-ai fost? Ai fost cu mine! Ai uitat? Am fost împreună!

SCUNDUL (la fel de răstit): Da, băi, da' înainte! Înainte de asta!

ÎNALTUL (rar): Înainte de asta, ce? Că nu-nțeleg!...

Scundul dă impresia că se simte încercuit.

SCUNDUL (foarte răstit): Băi, eu am fost o singură dată în viața mea la mare! Cu tine! Niciodată înainte! Niciodată! Și-am vrut să merg la mare... de când eram mic.. Na!

Înaltul nu prea înțelege povestea.

ÎNALTUL: Băi, să-mi bag picioarele... Tu n-ai fost... Nu! Stai așa! Stai așa, că te-am prins! Dacă spui că n-ai fost niciodată la mare, de unde știai să-noți?

E rîndul Scundului să fie șocat.

SCUNDUL (disprețuitor): Băi, ești prost? Da' ce? Parcă numai la mare poți învăța să-noți?

ÎNALTUL: Corect, ai dreptate! Băi, ce fază, să-mi bag picioarele! Băi, da' n-ai spus nimic!

SCUNDUL: Ceeee... voiăi să spun?

ÎNALTUL: Păi... Nu mi-am dat seama...! Ne-am bălăcit... am înotat... am făcut pluta... nu știu ce...

SCUNDUL (zîmbind): Tu ai prins meduza...

ÎNALTUL: Corect! Eu am prins meduza! Și tu ai zis s-o arunc, c-o să pățesc nu știu ce... pe mâini...

SCUNDUL: Păi... alea mari... urzică... Te ustură, după aia, de-nnebunești... Ce, nu te-a usuturat?

ÎNALTUL: Ba da! Da' de unde știai? Că eu am zis... că ești un as! Un... cunoscător! Chiar! Pe bune, acum! De unde știai?

SCUNDUL: Am citit...

Înaltul se oprește ca împușcat. Rămîne două-trei secunde nemișcat, apoi izbucnește într-un hohot nestăpînit de rîs. Scundul se supără.

SCUNDUL: Du-te, băi, în pula mea, că ești prost!

ÎNALTUL: Sandule, mai zi o dată, te rog! Mai zi o dată, c-a fost foarte tare! Foarte tare!

Scundul e în continuare foarte supărat.

SCUNDUL: Băi, ai să mori! Ai să mori în chinuri! Și tu, și maică-ta! O să vă ia dracu' pe-amîndoi!

ÎNALTUL (*printre hohote*): Băi, da' n-am făcut mișto! N-am făcut! Pe bune!

SCUNDUL: Nu? Și atunci de ce rîzi? De ce rîzi? Țsta nu-i mișto? Nu? Rîsul nu înseamnă să iei pe cineva la mișto?

ÎNALTUL (*revenindu-și*): Nu!Nu! Am izbucnit în rîs că a fost prea... neașteptat. Și cum ai zis-o! Am citit! Scuză-mă, dar nu m-am putut abține! (*Îl imită din nou pe celălalt*) „Am citit!”

Înaltul izbucnește iarăși în rîs. Scundul e tot supărat.

SCUNDUL: Băi, știi ce? Am terminat-o! Gata!

ÎNALTUL: Ce-ai terminat-o?

SCUNDUL: Am terminat-o! Gata! Punct!

ÎNALTUL: Și-adică... nu mai mergem la mare?

Acum e rîndul Scundului să se blocheze.

SCUNDUL: Vrei să mergem?

ÎNALTUL: Sigur că vreau!

SCUNDUL: Acum?

ÎNALTUL: Acum.

Băieții se îmbrățișează cam stîngaci. Sau nu se îmbrățișează. În tot cazul, sînt foarte impresionați unul de celălalt. Le e oarecum dificil să treacă peste moment.

ÎNALTUL: Băi... dar mai zi-mi și mie un lucru... Unul singur! De ce nu te-au dus ai tăi niciodată?

SCUNDUL: Ai mei? Care ai mei?

ÎNALTUL: Ai tăi! Părinții! Părinții tăi!

Scundul stă cîteva secunde, parcă gîndindu-se, apoi explodează.

SCUNDUL: Dă-i în pizda mă-sii pe ai mei! Înțelege? Dă-i în pizda mării lor! Care ai mei? Așa cum n-am văzut niciodată marea, nu am văzut-o niciodată pe maică-mea! Sau pe taică-meu! Niște căcănari! Niște împuțiți! Să-i ia dracu'! Și să le moară mama! Și să moară și ei în chinuri!

Înaltul, deși palid, parcă s-a albit și mai mult la față. Îl privește pe celălalt uluit, ca pe o arătare. Abia reușește să articuleze.

ÎNALTUL: Băi, Sandule, băi... Să-mi bag picioarele...

Scundul nu-i răspunde. Criza de furie încă îl ține în gheare. Se plimbă de colo-colo, plesnind de nervi și dînd din mîini, incapabil să se exprime.

SCUNDUL (urlă): Aaaaaaah!

Înaltul stă cu brațele moi pe lîngă corp. Scundul se oprește la un moment dat și își duce palmele la față, ascunzîndu-se. Sau nu-și duce palmele la față. Doar se oprește, uitîndu-se în gol. Sau nu se oprește.

ÎNALTUL: Sandule... scuză-mă, te rog... n-am știut... (pe alt ton) da' nici tu n-ai spus!

SCUNDUL: Ce voiai să spun, băi, ce voiai să spun?

ÎNALTUL: Să-mi fi spus și mie... Să fi știut, na!

SCUNDUL: Băi! Dacă nu era faza dinainte, nu ți-aș fi spus niciodată! Asta nu-i ceva, așa, cu care să te lauzi. Și nici n-am chef de subiectul ăsta!

ÎNALTUL: Clar! Gata! L-am uitat! Nu mai e! Da' odată și-odată o să-mi povestești, nu?

SCUNDUL: NU!

ÎNALTUL: Bine, nu. NU! Dac-așa vrei tu...

SCUNDUL: Așa vreau eu...

ÎNALTUL: Bine, Sandule, ok.... Deși eu cred că odată și-odată...

Scundul îl întrerupe calm și rapid, aproape duios.

SCUNDUL: Băi, tu vrei să-ți trag un pumn în nas?

ÎNALTUL: Nu, băi. Exclus. Cine ar vrea așa ceva?

SCUNDUL: Bun. Atunci încetează.

ÎNALTUL: OK: Am încetat.

SCUNDUL: Bine.

Băieții se uită unul la altul. Sau nu se uită. Totuși, Înaltul pare că stă mai mult pe gînduri.

SCUNDUL: Și acum... marea... Da?

ÎNALTUL (ezitant): ... Da...

Scundul privește în jur. Sau nu privește. Vorbește ca pentru sine, neadresîndu-se celuilalt.

SCUNDUL: Cum... plecăm... noi... de-aici...? Cum... plecăm... noi... de-aici...?

ÎNALTUL: Sandu!

SCUNDUL: Ce-i?

ÎNALTUL: Nimic... O chestie... Voiam să-ți spun și eu... o chestie...

SCUNDUL (practic): Zi!

ÎNALTUL: Ei... nu chiar acum... Da' o să-ți spun și eu o chestie...

SCUNDUL (neglijent): Bine.

Fiecare are o altă preocupare. Scundul caută o soluție, iar Înaltul e încet, trist și parcă abstras. Sînt foarte diferiți ca atitudine.

Deodată, Scundul observă ceva și îl face atent pe celălalt. Se aude un zgomot de motor care vine foarte aproape și oprește. (Sau se poate vedea pe un ecran. Sau poate fi o umbră.) Scundul se uită intens într-acolo. Mașina e oprită, dar motorul merge.

SCUNDUL: Pissst!

Înaltul privește și el. I se măresc ochii.

ÎNALTUL (șoptit): Doar n-ai de gînd săăă...

SCUNDUL (alb): De ce n-aș avea?

ÎNALTUL: Păi... N-așteptăm și noi să vină o Dacie..., un Logan, ceva...?

SCUNDUL (la fel de șoptit): Băi! Luăm ce găsim. Avem de ales? Avem de ales? Zi!

ÎNALTUL: Am putea... să mai stăm.

SCUNDUL: Stai tu, dacă vrei... Eu am plecat...

ÎNALTUL: Sandule, e periculos... Bate la ochi...

SCUNDUL: Băi, și dacă era un Rolls, cu motorul pornit, tot îl luam! Te întreb pentru ultima oară, și nu glumesc!: vii?

ÎNALTUL (foarte descurajat): ... Vin...

Scundul o ia degajat către un colț al scenei și dispare după el. Înaltul îl urmează, destul de speriat. Se aude un zgomot puternic de motor, care se îndepărtează. (Sau se vede, pe un ecran, o mașină tare. Sau altceva. Pot apărea și oameni, sau numai se pot auzi.) Sigur e că băieții au plecat și că au plecat cu o mașină furată. O mașină furată care nu e chiar una foarte obișnuită.

4

Băieții se află într-o poieniță de lîngă pădure. Sau la marginea unei păduri. Sau pe o cărare ascunsă de undeva. Nu contează locul. Contează că sînt în mașina aceea luxoasă (care poate fi sugerată, poate fi o machetă sau altceva) și par cam epuizați. Adrenalina furtului a trecut.

SCUNDUL: Stăm aici la noapte și plecăm în zori. Mai confortabil de-atît nu se poate... Ascultăm muzică... dăm scaunele astea pe spate... și zicem că sîntem la hotel...

ÎNALTUL: Băi, bine că m-ai ascultat și tu o dată...

SCUNDUL: Băi, oricum aveam de gând să ne ascundem, chiar dacă am fi furat și o Dacie... Dacă nu spuneai tu, crezi că mergeam așa, de tâmpiți, pe șosea cu o mașină furată? Păi, trebuie să fie dată prin stație peste tot...

ÎNALTUL: Era mai mișto o Dacie, totuși... Dacă ți-o asiguri, iei mai mulți bani pe ea furată, decât dacă încerci s-o vinzi...

SCUNDUL: Băi, trebuia să plecăm de-acolo? Trebuia. Asta a fost, asta am luat-o. Și-am încheiat discuția.

Înaltul apasă pe clapa torpedoului și înțepenește. Ceva, înăuntru, îi atrage atenția. Bagă încet mâna înăuntru și scoate un pistol. Scundul, văzându-l, aproape se sperie.

SCUNDUL: Ce-i ăsta?

ÎNALTUL: Era aici.

SCUNDUL: Ia dă-l încoa'!

Scundul studiază pistolul, întorcându-l pe toate părțile.

ÎNALTUL: Băi, ăsta-i un pistol adevărat?

SCUNDUL: Naiba știe. Da' seamănă al dracului de mult cu unul adevărat. De greu, e greu...

ÎNALTUL: Ia mai dă-mi-l și mie puțin...

SCUNDUL: Nu, că tu-l bagi în gură...

ÎNALTUL: Nu-l bag, băi, în gură, ce-ți veni? Mă crezi copil?

SCUNDUL: Marcele, uneori ai cinci ani. Iar alteori, nici atât...

ÎNALTUL: Dă-mi-l, băi, și mie puțin! Eu l-am găsit, în fond. Și când tu l-ai cerut, ți l-am dat...

SCUNDUL: Bine, ia-l, da' fii atent, că poate-i adevărat...

Înaltul îl ia și se uită la el cu ochi rotunzi, așa cum un copil ar privi o jucărie mult visată. Încet, scoate mâna pe geam și simulează că trage dreapta-stînga.

ÎNALTUL: Bang! Bang! Give me the money, mother fucker!

SCUNDUL (*exasperat*): Ce-am zis eu?!...

ÎNALTUL: You are talking to me? You are talking to me?

SCUNDUL: Băi, nu mai fă cu pistolul ăla așa prin mașină!

Înaltul continuă să-l imite pe Robert de Niro.

ÎNALTUL: Little boy... little boy... You are talking to me? You are talking... to me?

SCUNDUL: Băi, lasă joaca! Dacă-i încărcat?

ÎNALTUL (*extaziat*): Uite, domnule, pistolul! Vezi că Dumnezeu ne iubește, vezi? Ce-ți spuneam eu mai demult?

SCUNDUL: Aoleu! Să nu-ncepi iarăși... Ideea aia cu băncile... cu bandiții... e cretină complet...

ÎNALTUL: Nu-i cretină, băi, deloc... Acu', e perfect posibilă. Bună ziua, sărut-mîna, mîinile sus, stați așa că vă ciuruiesc...

Înaltul mișcă pistolul circular prin mașină.

SCUNDUL: Băi, îndreaptă dracului chestia aia în altă parte!

Înaltul continuă să se joace.

ÎNALTUL: Nimeni nu mișcă! Tu, ăla, de-acolo, speriatul! Du-te și adu banii! N-auzi, pocitanie? Mișcă! Sau vrei să-ți spun de două ori?

SCUNDUL: Băi, dă chestia aia încoace! Hai!

Înaltul se ferește și iese din mașină.

SCUNDUL: Băi, n-auzi? Cu tine vorbesc!

ÎNALTUL: A... nu vrei? Nu vrei? Îmi spui mie că nu vrei? Mie?

În momentul acela, fără să vrea, Înaltul apasă pe trăgaci și de pe țeava pistolului iese un glonte care se pierde în pădure. Bubuitura e năprasnică. Amândoi băieții încremenesc. Înaltul se uită uluit la arma din mîna lui.

ÎNALTUL: Băi... ăsta trage de-adevăratelea...

Scundul respiră sacadat. Pare că nu-și poate reveni.

ÎNALTUL: Băi, ăsta-i chiar un pistol...

Scundul coboară lent din mașină. Vine în fața Înaltului și îi șterge o palmă peste ochi, din rășputeri.

SCUNDUL: IDIOTULE! IDIOTULE! Tu-ți dai seama că mă puteai omorî?

ÎNALTUL: De unde să știu? Am crezut, ca și tine, că e cu bile... cu alice... cu gloanțe de cauciuc... da' ăsta chiar trage!

SCUNDUL: Și tu te jucai cu el pe la nasul meu! Acu' puteam să fiu mort de cîteva minute! Mort, înțelegi? Mort. De-a binelea. Mort-mort. Pentru totdeauna!

ÎNALTUL: Tată, ce fază! Mi-a sărit mîna din umăr! ăsta zguduie, nu glumă! Și aproape am asurzit!

SCUNDUL: D'apăi eu... Băi, ești pericol public, să n-am parte! Ești belea de belea...

ÎNALTUL: Băi, cred c-am belit-o original... Asta-i mașină de mafiot. Mafiot cu pistol. Aoleu, măiculică, în ce rahat ne-am băgat! ăștia se supără cînd le furi mașinile, știu eu...

SCUNDUL: Da, băi, că tu le știi pe toate! Pe toate le știi! Cînd ai avut tu de-a face cu mafioții, ca să știi așa ceva...?!

ÎNALTUL: Am văzut în filme... În filme... Ce... tu n-ai văzut?

SCUNDUL: Băi, ăsta nu-i film. E realitate. Re-a-li-ta-te. În filme se întîmplă tot felul de chestii... acolo...

ÎNALTUL: Și în realitate se întîmplă.

SCUNDUL: În realitate, mai rar. Sau nu se întîmplă chiar așa...

ÎNALTUL: Băi, eu zic s-o ștergem de-aici. Aruncăm pistolul undeva, lăsăm cheile frumușel în contact și ne evaporăm...

Scundul studiază pistolul. Se vede că nu știe cum funcționează. Scundul apasă pe ceva și încarcătorul se deschide. Pistolul mai are trei gloanțe în el. Amândoi se uită la încarcător.

SCUNDUL: Băi, ăsta ar trebui să aibă șase cartușe. Cu unu' era să mă-mpuști tu, deci lipsesc două...

ÎNALTUL: Măiculiță... mă ia cu tremurici... Ăsta e sigur mafiot sau criminal... Dacă lipsesc gloanțe, înseamnă că le-a folosit la ceva, că doar nu le-a pierdut sau a tras în vrăbii! Aoleu, în ce rahat ne-am băgat... Mi-e rău... Mi-e rău...

Scundul studiază în continuare pistolul. Simulează și el că ar trage în ceva.

SCUNDUL: E marfă pistolul ăsta... Ți da, așa, o stare... Simți că nu ți se poate întâmpla nimic... Dacă-l ai...

ÎNALTUL: Ba uite că-ți poate fura cineva mașina... Cu tot cu pistol...

SCUNDUL: De unde dracu' era să știu? De unde era să știu?

ÎNALTUL: Eu ți-am zis să șutim o Dacie... sau un Logan... În Dacii nu-s pistoale... Ți-am zis...

Scundul nu-i răspunde. Pistolul îl atrage puternic. Nu-și poate dezlipi privirile de el.

ÎNALTUL: Băi, Sandule, auzi? Auzi ce-ți spun eu aici?

Scundul tot nu-i răspunde. Cu ochii la pistol, pare că se gândește.

ÎNALTUL: Băi, Sandule, ce faci? Ce faci?

Scundul nu-i răspunde.

ÎNALTUL: Băi, eu mă cac pe mine de frică...

Scundul, în continuare, pare că nu-l aude. Ține pistolul în mână și se uită la el fix.

ÎNALTUL: Zi, băi, ceva...

SCUNDUL: Mă gândesc... Lasă-mă să mă gândesc...

Înaltul așteaptă. Așteaptă mult. Scundul se suie la volan. Sau nu se suie.

SCUNDUL: M-am gândit. Trebuie să plecăm de-aici.

Înaltul se uită la el prostit. N-are replică.

SCUNDUL: Ce te uiți așa? Trebuie s-o roim...

ÎNALTUL (arătând către mașină): Cu asta?

SCUNDUL: Cu asta. Da.

ÎNALTUL: Băi, nu-i bine să mergem ziua în amiaza mare... cu mașina ăstuia pe șosea... Poate stă undeva și ne așteaptă... Poate ne taie calea...

SCUNDUL: În pădure, ascunși, nu e bine să stăm... Că dacă ne găsește, ăia sîntem... Pe drum, e altfel...

ÎNALTUL: Da, băi, da' chiar cu mașina lui?! Nu puteam s-o lăsăm undeva? O abandonam... și la revedere!

SCUNDUL: Băi, tu vrei să mergi pe jos? Sau să facem iarăși autostopul? Ai văzut cum e... Trebuie să ne îndepărtăm cît mai mult de zona asta și să ne pierdem urma... Ajungem în primul oraș cu o gară mare, luăm trenul și gata, nu ne mai găsește...

ÎNALTUL (*șoptit*): Ăștia te găsesc oriunde...

SCUNDUL: Cum, băi, să ne găsească? Are poze cu noi? Știe cum ne cheamă? De unde venim? Cine sîntem?

ÎNALTUL: N-nu...

SCUNDUL: Și atunci? Las' c-o să fie bine, ai să vezi...

ÎNALTUL: O să fie bine pe dracu'...

Scundul se uită scurt. Ridică mult glasul.

SCUNDUL: O SĂ FIE BINE, ÎNȚELEGI? O SĂ FIE BINE!

Înaltul nu pare prea convins și ridică din umeri. Parcă ar vrea să spună ceva, dar se abține. Într-un târziu, oftînd, acceptă, însă cu o voce foarte moale.

ÎNALTUL: Dacă zici tu...

SCUNDUL: Eu zic, da' și tu trebuie să crezi. Trebuie să crezi. Trebuie să crezi, altfel nu se va întîmpla. Crezi? Zi!

ÎNALTUL: Îmmm... cred...

SCUNDUL: Nu ești foarte convins... Zi mai tare: cred! Cred!

ÎNALTUL: ... cred...

SCUNDUL: Încă o dată!

ÎNALTUL: Cred! Na, cred! Ho! CRED! E BINE? CRED!

SCUNDUL: Bine. Atunci urcă. Și nu vreau să aud un sunet, e clar?

ÎNALTUL (*oftînd*): E clar...

Totuși, Înaltului îi mai vine o idee.

ÎNALTUL: Sandule.. și dacă ne-nțîlnim cu ăia, ce facem?

SCUNDUL: Vedem noi...

Înaltul e nemulțumit de răspuns.

ÎNALTUL: Nu, Sandule. Eu întreb serios: ce facem?

SCUNDUL: VEDEM NOI ATUNCI! ATUNCI! NU ACUM! ACUM O ȘTERGEM DE-AICI ȘI GATA! GATA!

Înaltul nu mai spune nimic. Se suie în mașină alături de celălalt. Se sting luminile.

Cînd se aprind luminile, peste cîteva secunde (pentru a schimba decorul), îi vedem pe cei doi tot în mașină. Mașina merge pe o șosea. (Zgomot off sau ecran. Sau amîndouă. Sau niciunul.) Scundul conduce foarte concentrat. Înaltul, alături, abia respiră. Se merge mai multă vreme așa. La un moment dat, Scundul se crispează.

SCUNDUL: Poliția!... Băga-mi-aș...

ÎNALTUL: Nu opri, nu opri... N-are legătură cu noi...

SCUNDUL: Și dacă ne face semn?

ÎNALTUL: Dacă ne face semn, oprești. Dar n-are legătură cu noi... Condu relaxat... relaxat...

Se aud, din off, tot felul de zgomote: sirena de salvare, de poliție, gălăgie, țipete, glasuri multe. Băieții holbează ochii. Nu le vine să creadă. Înaltul se întoarce, privind în spate.

SCUNDUL: Băi, ăsta nu-i camionul ăla care ne-a luat pe noi?

ÎNALTUL: Ba da, uite numărul: B – 35 – MTR, că i l-am reținut...

SCUNDUL: B – 35 – MTR?

Înaltul se uită încă o dată în spate și dă din cap șocat.

ÎNALTUL: B – 35 – MTR...

SCUNDUL: Băi, ce l-au distrus...

ÎNALTUL: Iar ăla de pe targă trebuie să fie șoferul...

SCUNDUL: Băi, frate, ce-au făcut ăștia...

Băieții trăiesc o cumplită stare de panică. Înaltul, mai ales, e foarte alb la față și dă semne că va leșina. Ochii i se rotesc lent în orbite.

ÎNALTUL: Băi, mie-mi vine să vomit...

SCUNDUL: Pe bune? Vrei să opresc?

ÎNALTUL: Oprește!

Scundul oprește, dar Înaltul, înainte de asta, se apleacă și vomită în mașină.

SCUNDUL: Băi, da' chiar nu puteai să te abții cîteva secunde? Uite ce-ai făcut!

Înaltul iese împleticindu-se. Face un pas, doi, apoi cade în genunchi.

ÎNALTUL: Băi... mie mi-e foarte rău... Mi-e... foarte... rău...

Atât mai apucă să spună și cade aproape direct în cap. Scundul îl ridică și îl sprijină de mașină (sau de un copac, nu contează).

Înaltul stă în fund, sprijinit de mașină. Scundul îi face vînt cu un ziar, apoi îi trage palme. Înaltul deschide cu greu ochii.

SCUNDUL: Băi, da' sensibil mai ești... Am tras o spaimă... Credeam c-o să dai colțu'...

Înaltul clipește din ochi. Parcă nu realizează unde se află și ce se întâmplă.

SCUNDUL: Marcele, eu sînt... Aici! U-u! Te uiți?

Înaltul mișcă greu din cap. Privirea îi e în continuare cețoasă.

SCUNDUL: Marcele, cine sînt eu? Cum mă cheamă?

ÎNALTUL: Sandu...

SCUNDUL: Excelent! Așa e... Și unde sîntem noi?

ÎNALTUL: Pe drum...

SCUNDUL: Bravo! Poți să te ridici? Vrei să te-ajut?

ÎNALTUL: Nu... Adică un pic...

Înaltul se pare că și-a revenit. Stă în picioare, sprijinit de mașină. E tot semiconfuz.

SCUNDUL: Băi, ce-ai scos din tine! O căldare, pe puțin, ai vomitat...

ÎNALTUL: E de la mici... Am mai pățit așa...

SCUNDUL: De la mici pe dracu'! Da' parcă mai are importanță de la ce...

ÎNALTUL: Băi, scuză-mă... M-a luat brusc... Parcă mi-a dat unu' un pumn în stomac...

Scundul nu-i răspunde imediat. Se uită în pămînt.

SCUNDUL: Și mie... Da' eu măcar n-am vomitat...

Cîteva secunde, cei doi nu își vorbesc. Înaltul stă sprijinit de mașină, uitîndu-se lung în zare, iar Scundul privește mai mult în jos decît către partenerul lui. Înaltul oftează lung și se întoarce spre celalalt. Are vocea foarte schimbată.

ÎNALTUL: Sandule, e groasă... Ne-a luat mama dracului... Tipu' ăla de treabă trebuie să fi fost pe targă... Și i-a spart și geamurile.

SCUNDUL: E groasă, da, ce să zic...?! E groasă rău...

ÎNALTUL: Sandule, și ăsta n-avea nici o legătură cu noi... Doar ne-a luat de pe șosea... și ne-a dus în parcare aia...

SCUNDUL: ... Și ne-a plătit mîncarea...

ÎNALTUL: ... Și ne-a dat și bere... Berea lui personală... Berea pe care-o păstra pentru el... Băi, am belit-o... Am belit-o original...

SCUNDUL: Cum naiba l-o fi găsit?

Înaltul ridică vocea, exasperat.

ÎNALTUL: Așa cum o să ne găsească și pe noi!... Ți-am zis eu!... Ți-am zis eu!...

SCUNDUL: Nu mai cobi și tu așa...

ÎNALTUL: Nu cobesc, dar ai văzut... Ai văzut cu ochii tăi...

Înaltul izbește cu putere în mașină. (Sau în pământ. Sau în copac.)

ÎNALTUL: Băi, niciodată n-ascuți! Niciodată!

Scundul se gîndește. Nu-i răspunde imediat. Privește dreapta-stînga. Își scarpină fața.

SCUNDUL: Băi, scuză-mă, da' ești în stare să... ștergi... mizeria aia de-acolo ca să putem pleca?

ÎNALTUL: Ce-ai zis?

SCUNDUL: Ai putea... să ștergi... mizeria aia dinăuntru... ca să putem pleca?

Înaltul îl privește uluit.

ÎNALTUL: Unde... să plecăm?

SCUNDUL: Păi, cum am stabilit... Pîn' la o gară, ceva, luăm primul tren la întîmplare și ne evaporăm... Aici... nu putem rămîne...

ÎNALTUL: Nu merg.

SCUNDUL: Cum adică nu mergi?

ÎNALTUL: Nu merg și gata! Asta cu gara fusese înainte, cînd credeam că n-are cum să dea peste noi... Da' uite că l-a găsit pe șofer... Și șoferul știa despre noi... Și cum ne cheamă... și de unde venim... și de ce sîntem aici... Așa că eu... mă predau...

SCUNDUL: Ce-ai zis? CE FACI?

ÎNALTUL: Mă predau.

SCUNDUL: Cui?

ÎNALTUL: Poliției...

SCUNDUL: Și ce le spui?

ÎNALTUL: Tot. Le spun toată povestea... și cu pistolul... Să mă închidă și gata!

SCUNDUL: Băi, tu ești tîmpit? Cum să te închidă și gata? Care gata? Că aici, afară, poți fugi, te poți ascunde... Da' de-acolo cum ieși? Acolo te găsește cel mai repede... Acolo n-ai unde să te ascunzi...

ÎNALTUL (exasperat): Da' poate moare între timp! Poate se întîmplă ceva! Poate uită!

SCUNDUL: Da, da... Uită, știi cum? Uită...!! Cum să uite, băi, așa ceva?

Înaltului aproape îi vine să plîngă.

ÎNALTUL: Băi, și numai din cauza ta... din cauza ta... Că te-ai găsit tu să-i furi mașina!

SCUNDUL (enervat): Da' de unde pizda mă-sii era să știi? De unde era să știi? Hai, zi tu, că ești mai deștept: de unde dracu' era să știi?

Înaltul nu-i răspunde. Pare lovit de-o revelație. Stă cu ochii holbați și gura deschisă, respirînd sacadat.

ÎNALTUL: Băi, da' ce-ar fi să-l căutăm noi pe el?

Scundul rămîne complet blocat. Cîteva secunde aproape uită să respire.

SCUNDUL: Ești dement... Ești absolut dement!... Băi, ție-ți filează o lampă! CUM SĂ-L CĂUTĂM NOI PE EL?

ÎNALTUL: Nu, nu, ia gîndește-te. Îl căutăm noi pe el și îi dăm pistolul, înainte ca el să se enerveze prea tare... Îi dăm pistolul, ne cerem scuze... chestii... cădem în genunchi... ne punem cenușă-n cap și poate ne iartă...

SCUNDUL: O idee mai idioată ca asta n-am auzit în viața mea!

ÎNALTUL: De ce?

SCUNDUL: Păi, în primul rînd, cum îl găsim? Ce-i... așa... un cauciuc spart... un portofel? Și nici atunci! Și dacă i-a făcut prăpăd șoferului ăla, înseamnă că e deja enervat! Eu m-aș enerva, în locul lui, dar'mite el! Crezi c-o să ne mîngîie pe creștet, o să spună mulțumesc, băieți, bravo, hai, luați-vă și voi o bere? O să ne mănînce fripți!

ÎNALTUL: Sandule, gîndește-te: e mai bine să-l găsim noi, decît să ne găsească el! Poate apreciază bunele intenții... gestul... Poate rămîne surprins?! Că de așteptat, sigur nu se-așteaptă la așa ceva!

Scundul pare că se gîndește. Logica inedită a Înaltului l-a prins.

SCUNDUL: Da' tu mai ții minte cum arăta? Că eu aproape c-am uitat... Eram atent mai mult la mașină...

Înaltul arată către cap.

ÎNALTUL: Îl am aici. L-am fotografiat...

SCUNDUL: Bine. Să zicem să sînt oarecum de-acord. Și mie mi se pare că e mai bine să-l găsim noi, înainte de-a ne găsi el.

Înaltul e pe punctul de a-l îmbrățișa.

ÎNALTUL: Nu? Nu?

SCUNDUL: Să zicem! Să presupunem! Cum facem... concret?!

ÎNALTUL: Păi... prima oară ne întorcem acolo de unde-am șutit mașina.

SCUNDUL: Bun, și?

ÎNALTUL: Și așteptăm.

SCUNDUL: Ce așteptăm?

ÎNALTUL: Să vină. Sau să se-ntîmple ceva. Dar o să vină sigur.

SCUNDUL: De unde știi?

ÎNALTUL: Ăștia vin totdeauna. Totdeauna vin. Vin cînd nici nu te-aștepți... Dar'mite cînd îi aștepți tu... Atunci chiar ajung mai repede.

Scundul e aproape enervat. Nu suportă calmul celuiilalt.

SCUNDUL: Băi, dar ce deștept ești tu! Pe toate le știi!

Înaltul ridică din umeri, adică asta e. Sau nu ridică din umeri. Scundul se apropie de mașină și inspiră.

SCUNDUL: Mooamă... ce miroase!... Asta n-o să-i placă. Îți fură unii mașina, pistolul... și ți-o aduc înapoi duhnind ca un W.C.

ÎNALTUL: Băi, da' ți-o aduc înapoi! N-o distrug... nu încercă s-o vîndă... n-o abandonează pe undeva... cîți o aduc înapoi? E ceva!

Scundul oftează:

SCUNDUL: Băi, nu știu de ce am impresia că mergem exact în gura lupului... Că ne-o facem cu mîna noastră...

ÎNALTUL: Băi... e și el om, ca noi... Poate-l impresionăm... Pe mine, unu', m-ar da gata un gest ca ăsta...

SCUNDUL: Mafioții ăștia sînt niște animale... Nu-s oameni... Omoară... jefuiesc... pradă...

Înaltul se uită la el lung.

SCUNDUL: Ce? Ce te uiți așa? Ce vrei să spui?

ÎNALTUL: Nimic.

SCUNDUL: Nimic pe naiba! Te cunosc eu. Și te-ai uitat lung la mine!

ÎNALTUL: M-am uitat. Și?

SCUNDUL: Păi, tocmai asta e: de ce te-ai uitat așa?

ÎNALTUL: Știi tu de ce m-am uitat așa...

SCUNDUL: Știu eu de ce te-ai uitat așa?! Știu eu?!

ÎNALTUL: Da.

SCUNDUL: Băi, mă enervezi! Mă enervezi! Te uiți la mine lung și după aia taci și spui că știu eu de ce te uiți tu lung la mine!

ÎNALTUL: Și nu știi?

Scundul nu-i răspunde imediat. Își mută privirea. Cînd se întoarce iarăși, către Înalt, acesta îl fixează cu intensitate.

SCUNDUL: Băi, vită, eram împreună, nu? Erai și tu acolo... Și ai fost de-acord. Dacă n-o făceam, ne lua dracu' pe amîndoi!

Înaltul se uită la el mult, mișcă din cap, apoi își mută privirea.

ÎNALTUL: Aha!

Răspunsul monosilabic al Înaltului îl enervează teribil pe Scund.

SCUNDUL: Băi, tîmpitule, nu mi-ai mulțumit după aia? N-ai zis că ți-am salvat viața? Iar eu am zis că trebuia s-o fac. Am zis că oricum aș fi făcut-o... Fiindcă ești prietenul meu... boule! Iar prietenii se ajută între ei... la nevoie... Și-am zis că a doua oară e rîndul tău.

ÎNALTUL: Da' eu n-am făcut-o...

SCUNDUL: Aaaa... Tu n-ai făcut-o... D'aia îți permiți. Tu n-ai făcut-o...

Scundul nu știe ce să spună mai departe. E încărcat de o mare furie. Se simte, parcă, înșelat.

SCUNDUL: Bun. Tu n-ai făcut-o. Trebuie să înțeleg că oricum n-ai fi făcut-o? Că ți-ai bătut joc de mine, da? Că tu doar vorbești, așa, și când vine cazul, mă lași singur?

ÎNALTUL: Băi, Sandule, n-o fă, băi, acuma, pe jignitul. Sigur că ești prietenul meu. Ce-o iei așa?... Poate-o făceam, poate nu... da'...

SCUNDUL: Da' ce? Ce? CE?

ÎNALTUL: Voiam să spun că nu sîntem departe de tipu' ăsta cu pistolul. Că și noi sîntem niște... niște...aproape ca el... Fără masă, fără casă, fără bani... fără nimic... Mergem de-a-nboulea... așa... Tipu' ăsta, mafiotu', are pistol, da'... dacă el e-un animal, nici noi nu suntem prea departe de el... Diferența e că el are pistol și noi nu...

SCUNDUL: Cum n-avem? Acum avem și noi pistol...

ÎNALTUL: Vezi? Vezi? Ce-ți spuneam? Acu' sîntem exact ca el: niște animale cu pistol...

Cei doi tac. Discursul Înaltului parcă i-a înstrăinat. Scundului i-a trecut enervarea. Se uită în zare, mușcîndu-și buzele. Înaltul continuă.

ÎNALTUL: Niște boi... proști... care se cacă pe ei de frică.

SCUNDUL: Băi, n-a fost ideea ta?

ÎNALTUL: Ce idee?

SCUNDUL: Asta. Să-i ducem pistolul omului. Să-i ducem pistolul înapoi!

ÎNALTUL: A fost. Și este. Da' nu despre ea vorbeam eu. Vorbeam despre noi. Că sîntem exact ca el. Și-avem și pistol acum.

SCUNDUL: Băi, da' ție-ți plăcea ideea asta cu pistolul... Gangsteri... socoteli... mîinile sus... e un jaf... ai uitat?

ÎNALTUL: Ei, îmi plăcea... Vorbeam și eu... Mîncam rahat...

Scundul nu spune nimic. Înaltul continuă.

ÎNALTUL: Una e să vorbești... și alta e s-o faci... S-o faci de-a binelea...

Scundul tot nu reacționează.

ÎNALTUL: Îți trebuie un plan... o schemă... sînge-n coaie, vorba ta, că nu-i ușor... Eu m-am căcat pe mine fără să se fi întîmplat nimic.... și m-a luat de la stomac...

Scundului îi sticlesc ochii. Se vede că are ceva în cap.

SCUNDUL: Păi... dacă sîntem exact ca ăsta... și avem și pistol... eu zic să-l căutăm...

ÎNALTUL: Da, și?

SCUNDUL: Păi... să-l căutăm... să-l găsim... și în loc să ne omoare el pe noi... sau să stăm la mîna lui... eu zic să-l omorîm noi pe el... cu pistolul lui...

Înaltul nu reacționează violent, ba dimpotrivă. Stă și se gîndește. Se vede pe fața lui că analizează propunerea Scundului.

ÎNALTUL: Să-l omorîm noi pe el...

SCUNDUL: Exact. Îl căsăpim noi pe el și scăpăm de frică.

ÎNALTUL: Adică să fim criminali adevărați...? Mafioți, ca și el?

SCUNDUL: Preferi să fii un mort adevărat? Un mort foarte mort? Un mort putrezit... și cu viermi în gură?

ÎNALTUL: Nu...

SCUNDUL: Atunci, n-avem de ales. N-avem de ales! Ori el pe noi, ori noi pe el!

Înaltul se gîndește.

ÎNALTUL: Și dacă l-am găsi... cine-l omoară... pe el?

SCUNDUL: Ce vrei să spui?

ÎNALTUL (rar): Întrebam... cine-l omoară... pe el?

Scundul, în sfîrșit, înțelege.

SCUNDUL: Eu, poftim.

ÎNALTUL: Tu?

Scundul ezită puțin, dar își revine.

SCUNDUL: Eu! Ce te uiți așa? Ce, nu mă crezi? Eu. Bine? Te-ai liniștit acum?

Înaltul privește în pămînt. Apoi într-o parte. Apoi se uită drept în ochii Scundului și spune apăsat:

ÎNALTUL: Bine, Sandule.

SCUNDUL: E O.K? Acum e O.K?

Înaltul dă din cap încet.

ÎNALTUL: Ar fi mai bine noi pe el, decît el pe noi.

SCUNDUL: Corect. Ce-i corect, e corect. N-avem de ales, Marcele. N-avem de ales.

Înaltul oftează lung. Scundul vrea să-i dea un impuls.

SCUNDUL: Și după aia, plecăm la mare!

ÎNALTUL (moale): Plecăm la mare...

SCUNDUL: Și prindem meduze!

ÎNALTUL (pe același ton): Prindem meduze...

SCUNDUL: Regii meduzelor!

ÎNALTUL (la fel de moale): Regii meduzelor...

Scundul se oprește. Sau nu oprește. Se uită lung la celălalt. Sau nu se uită.

SCUNDUL: Ce, băi, nu crezi?

ÎNALTUL: Ba da, Sandule, cred...

SCUNDUL: Atunci, zi și tu: regii meduzelor!!

Înaltul stă puțin, apoi trece peste starea lui și intră în jocul celuilalt. Începe să alerge pe scenă, strigând:

ÎNALTUL: Regii meduzelor! Regii meduzelor!

SCUNDUL: Regii meduzelor!

Și replicile pot continua așa, pe două voci, mai multă vreme, fiecare parcă încurajându-l pe celălalt. Sau nu. Important e că aici se termină partea întâi a piesei. Sau actul unu. Depinde cum vreți să-i spuneți.

PARTEA A DOUA

1

Cei doi pare că se află tot în pădurea unde au fost mai-nainte. Sau într-alta. Mașina nu se vede. Ziua s-a dus de mult. Acum e aproape noapte. Băieții învață mecanismul pistolului.

SCUNDUL (*recapitulînd*): Deci așa e cu piedica pusă. Așa nu trage.

Scundul îndreaptă arma către Înalt. Înaltul se ferește.

ÎNALTUL: Mută, băi, țeva în altă parte...

SCUNDUL: Are piedica pusă, nu ți-am explicat?

ÎNALTUL: Pusă, nepusă, n-o îndrepta către mine!

SCUNDUL: Voiam să-ți arăt...

ÎNALTUL: Arată-mi, da' n-o îndrepta către mine!

SCUNDUL: Bine. Ai văzut? Ai înțeles? Uită-te bine. Așa are piedica pusă.

Scundul mută brațul cu pistolul către pădure și apasă pe trăgaci. Se aude un clic sec.

SCUNDUL: Te-ai prins? A făcut țac. Țac și nimic. Iar așa... are piedica ridicată. Așa împușcă. Așa e încărcat.

Scundul plimbă pistolul dreapta-stînga, simulînd că trage către diferite ținte. Înaltul e puțin panicat.

ÎNALTUL: Mai încetișor, băi... Ia degetul de pe trăgaci și pune dracului piedica aia la loc...

SCUNDUL: O pun, o pun, da' vreau să mai exersez... Să fiu sigur... Da' uită-te și tu aici, să știi, în caz de... Așa, vezi?, e cu piedica pusă.

Înaltul se ține cam departe.

ÎNALTUL: O.K.

Scundul îi vîră arma sub nas, obligîndu-l s-o privească mai de-aproape.

SCUNDUL: Nici un O.K. Și nu mai sta la un kilometru! Că era să mă-mpuști data trecută! Te jucai cu el și n-avea piedica pusă. Ia-l în mîină și uită-te bine... Hai, ia-l!

Înaltul parcă n-ar vrea.

ÎNALTUL: Băi, nu cu țeva către mine!

SCUNDUL: Are piedica pusă. Nu trage...

ÎNALTUL: Are pe dracu' să-l ia, da' dă-mi-l de mîiner... sau mai bine lasă-l jos... Îl iau eu de-acolo...

Scundul zîmbește.

SCUNDUL: Îți cam tremură curu', nu?

ÎNALTUL: Păi, sigur că-mi tremură... E-un pistol! Un pistol încărcat!

Scundul îndreaptă iarăși arma către el.

SCUNDUL: Băi, tocmai asta voiam să-ți arăt! Că n-are de ce să-ți fie teamă, cînd nu-i armat.

Scundul apasă pe trăgaci. Pistolul scoate un clic sec.

SCUNDUL: Ai văzut? Face doar țac.

Scundul mai apasă o dată pe trăgaci. Apoi încă o dată.

SCUNDUL: Țac! Țac! Da' nu-mpușcă... Nu-mpușcă, înțelegi?

Înaltul a rămas paralizat. Stă încremenit locului, cu ochii holbați. Nu se-aștepta ca Scundul să-i arate „pe viu” cum stă treaba.

Înaltul clatină din cap într-un mod ciudat: dintr-o parte în cealaltă, lent, de parcă l-ar durea gîtul și ar dori să-l dezmorțescă. Ochii i s-au îngustat foarte mult.

ÎNALTUL (cu o voce schimbată): M-ai împușcat, da?... M-ai împușcat... Ei, bine, acum am să te împușc eu... Dă-mi pistolul...

SCUNDUL: Băi, avea piedica pusă... Ți-am arătat cum e ca să înțelegi... Nu te-am împușcat...

ÎNALTUL: Dă-mi pistolul...

Înaltul vine către Scund și încearcă să-i smulgă pistolul din mînă.

ÎNALTUL: Vrei să vezi cum e? Vrei să vezi cum e cînd te caci pe tine de frică?

SCUNDUL: Ho, nebunule! Stai, băi! Stai, băi, nebunule, că-l încarci!

ÎNALTUL: Și ce? Și ce dacă-i încărcat?

SCUNDUL: Cum adică și ce dacă-i încărcat? Se poate descărca... Să nu faci o prostie...!

Înaltul reușește să-i smulgă Scundului pistolul din mînă.

SCUNDUL: Băi, nebunule, uită-te la piedică să fie pusă! Asta am vrut să te-nvăț! Ce-ți veni? Ce ai?

Înaltul clatină iarăși din cap într-un mod ciudat și amenințător totodată. După expresia feței, parcă n-ar mai fi el. Înaltul nici nu se uită la pistol. Îl îndreaptă către Scund.

ÎNALTUL (rar): Ce importanță are dacă e trasă piedica sau dacă nu e trasă piedica?

SCUNDUL: Băi, idiotule, vezi că e armat acum! mă poți împușca!

ÎNALTUL (calm): Da. Și? Și? Ce e... dacă te pot împușca?

Înaltul e de nerecunoscut. Din băiatul aiurit, deșirat și blajin care a fost pînă mai adineauri, s-a transformat într-un individ rece. Amenințător și sec. Pînă și culoarea ochilor parcă i s-a schimbat. Scundul este, și el, uluit de transformare. Simte că acum nu mai e de glumă. Simte că situația e foarte periculoasă. Încearcă să se ascundă. Înaltul îl urmărește, cu brațul întins.

SCUNDUL: Cum, și? Mă poți împușca! Uiți c-ai mai apăsător o dată pe trăgaci din greșeală?

ÎNALTUL: Atunci a fost din greșeală. Acum nu va mai fi...

Scundul înțepenește.

SCUNDUL: Ce vrei să spui?

ÎNALTUL: Vreau să spun că acum nu va mai fi nici o greșeală.

Scundul e parcă paralizat. Înaltul, calm, ține pistolul îndreptat către el. face un pas în față. Scundul se dă înapoi. Înaltul face iarăși un pas în față.

SCUNDUL: BĂI! TU AI ÎNNEBUNIT?

Înaltul mișcă iarăși din cap dreapta-stînga.

ÎNALTUL (urlînd ca scos din minți): CUI ÎI ȚÎȚÎIE ACUM CURU'? ZI! ZI! CUM E?

SCUNDUL: Mie! Mie! Da' fiindcă ești nebun și pistolul e încărcat! Eu mă jucam cu tine cînd ăsta făcea doar țac! ȚAC! Avea piedica pusă! Acum nu e pusă și mă poți împușca!

Înaltul dă impresia că nu-l aude. Cuvintele Scundului trec pe lîngă el fără să-l atingă. Stă cu mîna întinsă către Scund și respiră precipitat. Scundul se trîntește la pămînt, acoperindu-și capul cu mîinile.

SCUNDUL: Băi! Băi! Îndreaptă dracului țeava în altă parte! Acu' e încărcat, băi!

Înaltul vine încet către el. Scundul e pe jos în patru labe, cu fața schimonosită de groază.

SCUNDUL (scîncînd): Băi, nebunule! Băi, Marcele, băi... Ce faci? Ce faci?

Înaltul, din picioare, cu arma îndreptată în continuare către Scund, imită zgomotul unei împușcături.

ÎNALTUL: PAC! PAC, PAC! Gata. Ești mort. Te-am împușcat de trei ori în cap.

Scundul icnește de două ori, apoi vomită.

ÎNALTUL: Vezi că e nasol? Vezi? Acu' puteai să fii mort...

SCUNDUL: Du-te-n pizda mă-tii! M-ai făcut să vomit, boule!

ÎNALTUL: Și eu am vomitat...

SCUNDUL: Da' nu din cauza mea...

ÎNALTUL: Cine-a început?

SCUNDUL: Băi, eu voiam să-ți arăt... să vezi cum e...

ÎNALTUL: Și eu am vrut să vezi cum e. Ai văzut cum e?

Scundul se uită la Înalt de parcă atunci l-ar vedea pentru prima oară. Clatină din cap, oftează, vrea să spună ceva, dar se abține.

SCUNDUL: Bine, Marcel: sîntem chit. Acuma sîntem chit?

ÎNALTUL: Sîntem chit.

Înaltul aruncă pistolul în iarbă. Scundul se tîrăște pînă lîngă armă și o studiază.

SCUNDUL: Băi, ce dement ești! Am văzut bine! N-avea piedica pusă. Puteai să mă-mpuști, boule, dacă-ți tremura mîna.

ÎNALTUL: Păi... de ce să-mi tremure?

SCUNDUL (admirativ): Băi, ce nebun ești... ce nebun...! Pe cuvîntul meu... Ești nebun de legat!

ÎNALTUL (urlă): CE-AI ZIS, BĂI! CE-AI ZIS?

SCUNDUL: Ce-am zis...?!

Înaltul vine către Scund repede, îl ia de piept și aproape îl ridică în aer, urlînd:

ÎNALTUL: SĂ NU MĂ MAI FACI NEBUN! SĂ NU MĂ MAI FACI NEBUN! AI ÎNȚELES, BĂI? AI ÎNȚELES? SĂ NU MĂ MAI FACI NICIODATĂ NEBUN! CĂ NU SÎNT! NU SÎNT!

SCUNDUL: Bine, băi, nu te mai fac, am înțeles...

Înaltul se întoarce cu spatele, îndepărtîndu-se. Întreg corpul i se zguduie, ca de frisoane. Scundul îl privește uimit. Nici unul nu spune nimic. După câteva secunde, Scundul, admirativ, reia:

SCUNDUL: Băi, da' ești rău, băi... Ești foarte rău...

Înaltului parcă i-a trecut criza. Acum e în totalitate băiatul dinainte, adică naiv, bleg și aiurit.

ÎNALTUL: Cine, eu?

SCUNDUL: Da, tu. Ești rău cînd te-apucă... nervii... Nervii... Devii nervos... Foarte nervos...

ÎNALTUL: Eu nu sînt nervos... Eu mă enervez rar...

SCUNDUL: Da, știi... Tu nu ești nervos... Ești ne...

Scundul se oprește.

SCUNDUL (corectîndu-se): Ne... Nevinovat... Asta voiam să spun... Ești nevinovat...

ÎNALTUL: Da. Sînt nevinovat. N-am făcut nimic...

Scundul clatină din cap. Se uită la pistol, apoi se uită la Înalt. E ceva ce parcă nu poate să înțeleagă. Înaltul îi sare în față. Iarăși dă impresia că se joacă.

ÎNALTUL: Nu trage, dom' Semaca! Sînt eu, Lăscărică! Am fost adus aici fără voia mea.

SCUNDUL: Bine, Lăscărică, bine! Da' nu mai urla așa...

Înaltul reia replica dinainte pe un alt ton, aproape de plîns. Se lasă în genunchi.

ÎNALTUL: Am fost aduc aici fără voia mea... Am fost adus aici fără voia mea... N-am vrut... Eu n-am vrut... Am fost adus aici fără voia mea.

Scundul îl îmbrățișează, mîngîindu-l pe spate și pe cap.

SCUNDUL: Bine, Marcele, am înțeles... Am înțeles...

ÎNALTUL: Da' să ții minte: am fost adus aici fără voia mea... fără voia mea... Am nimerit din întâmplare aici... din întâmplare... Eu n-am vrut... n-am vrut...

Scundul îl ține în brațe pe Înalt, mîngîindu-l ca pe un copil.

SCUNDUL: Da, Marcele... gata... gata... gata... n-ai vrut, știu... ai nimerit aici fără voia ta...

ÎNALTUL: Din întâmplare, dom' Semaca... din întâmplare... eu n-am vrut... n-am vrut...

SCUNDUL: Bine, Marcele, bine...

ÎNALTUL: Da' să le spuneți, da? Să le spuneți... Eu n-am vrut... n-am vrut...

Scundul îl ține în brațe pe Înalt, legănîndu-l și încercînd să-l liniștească.

SCUNDUL: Bine... bine... bine... Am înțeles... Am să le spun... Am să le spun, Marcele...

Se sting luminile.

2

Sîntem tot în pădure, dar de data aceasta lîngă mașina furată. Sau nu.

Înaltul doarme pe scaunele întinse ale mașinii (sau alături). Scundul patrulează în jurul ei. Cască. Își îndreaptă spatele. Se uită la ceasul de bord al mașinii, apoi îl scutură ușor pe Înalt.

Băiatul nu reacționează. Scundul îl zgîlție tare. Înaltul, greu, deschide ochii. Clipește des, aproape năuc.

SCUNDUL: Hai, că e rîndul tău...

ÎNALTUL: Ce?

SCUNDUL: E rîndul tău! Acu' stai tu de pază...

ÎNALTUL: Ce pază?

SCUNDUL: Hai, băi, trezește-te-odată! Nu mai dormi! Deschide ochii! Deschide ochii! E rîndul tău să stai de pază. Pînă acum am stat eu... Să nu vină careva și să ne halească din somn...

ÎNALTUL: A... da... Pistolul unde e?

Scundul se strecoară în mașină.

SCUNDUL: La mine.

ÎNALTUL: Păi... nu mi-l dai?

SCUNDUL: Tu stai de pază. Lasă pistolul...

ÎNALTUL: Și adică stau așa de pază fără nimic?

SCUNDUL: Stai de pază, nu știi ce-i aia? Ești atent! Vezi o mișcare... orice... simți ceva... mă trezești...

ÎNALTUL: O.K., da' mi se pare aiurea fără pistol.

SCUNDUL: Păi... la ce-ți trebuie pistolul, măi?

ÎNALTUL: Nu știu... Poate devine cazul'... Poate n-am timp să te mai trezesc...

SCUNDUL: Cum să n-ai timp? strigi! Și dacă devine cazul', m-anunți, îmi dai de știre... Nu-ți trebuie pistol pentru asta...

ÎNALTUL: Bine... dacă zici tu... Da' eu știu să ăștia care fac de pază sînt înarmați...

SCUNDUL: Poți sta de pază și fără armă! Important e să n-adormi... Să n-adormi, auzi?

ÎNALTUL: N-adorm, băi, lasă...

SCUNDUL (*întinzîndu-se*): Te plimbi pe-aici... nu stai jos...

ÎNALTUL: Am înțeles... nu stau...

SCUNDUL (*cască*): Hai, că nici nu mai e mult... Peste vreo oră-două începe să se lumineze... Te plimbi pe-aici și ești atent...

ÎNALTUL: Gata, băi, gata... Sînt atent.

SCUNDUL (*aproape adormit*): Faruri, ceva... vreo mișcare... Mă scoli imediat.

ÎNALTUL: Băi... da' pistolul, măcar, e armat?

SCUNDUL (*căscînd*): Nu-i armat, băi, vrei să mă-mpușc prin somn? Eeee... cuu... piedica pusă... da' o trag eu ime...diat...

ÎNALTUL: Era mai bine să fim pregătiți... dacă tot îl ții la tine...

SCUNDUL (*cuibărindu-se*): Băi... tu... fii atent... Să... n-adormi... Stai.. de pază...

Scundul cade într-un somn adînc. Înaltul stă și-l privește cum doarme. Se uită dreapta-stînga, apoi se întinde zdravăn și cască și el. Scundul deja sforăie încetisor pe nas. Înaltul iarăși se uită dreapta-stînga-spate, apoi, în loc să patruleze, se îndepărtează de mașină. Scundul continuă să sforăie. Înaltul nu se vede nicăieri. Parcă ar fi plecat. Scundul doarme. Începe să se facă ziuă. Păsărelele se trezesc. Soarele urcă pe cer.

După un timp, Scundul se trezește singur. Se freacă la ochi și cască prelung. Băiatul privește în jur. Înaltul a dispărut.

SCUNDUL: Marcel?!

Nu-i răspunde nimeni. Băiatul sare precipitat din mașină.

SCUNDUL (*mai tare*): Marcele...?!

Băiatul se caută de pistol. Îl scoate de la brîu și îi trage piedica.

SCUNDUL: Băi, Marcele, lasă poantele... Unde ești?

Scundul se oprește. Privește în jur. E foarte atent. Cu pistolul ridicat în mână, pășește prudent. Este extrem de încordat. Se uită în toate direcțiile, neștiind ce să facă. Dă ocol scenei, uitându-se peste tot. La un moment dat, observă ceva și rămîne blocat de uimire. Se apropie încet de un colț a scenei. E incredibil, parcă ar spune expresia feței lui.

Scundul fluieră puternic printre dinți. Sunetul e foarte ascuțit. Se aude o bufnitură. În continuare, dialogul se poartă cu el pe scenă și Înaltul off.

SCUNDUL (*jumătate perplex, jumătate furios*): Ce faci, băi, aici? Așa ții tu de șase?

ÎNALTUL (*off*): Băi, ce mai speriat... Era să fac atac de cord...

SCUNDUL: Băi, Marcele, așa ne-a fost vorba? Adică nu mă pot baza deloc pe tine?

ÎNALTUL (*off*): Scuză-mă, cred c-am ațipit puțin... Da' am stat treaz, să știi, pînă mai-nainte...

Scundul e în continuare perplex.

SCUNDUL: Băi, dacă venea cineva? Dacă ne împușca ăla în somn pe amîndoi?

ÎNALTUL (*off*): Păi... d'aia m-am urcat aici... Am zis că nu e bine să stăm împreună... Și de sus, oricum, vedeam mai departe...

SCUNDUL (*sarcastic*): Vedeai mai departe... prin somn? Cît de departe vedeai?

ÎNALTUL (*off*): Hai, băi, lasă mișto-ul... Acu' am ațipit... Cîteva secunde, cred...

SCUNDUL: Marcele... da' pe mine m-ai lăsat acolo... Dacă venea cineva, nu la mine venea primul? Că tu, în copac, erai mai greu de găsit...

ÎNALTUL (*off*): Băi, venea ceva, auzeam...

SCUNDUL: Da' cînd te-am strigat eu, de ce n-ai auzit?

ÎNALTUL (*off*): M-ai strigat tu pe mine?

SCUNDUL: De cîteva ori... Și n-ai auzit nimic, Marcele... Dormeai dus.

ÎNALTUL (*off*): Băi... Sandu... scuză-mă... Nu știi... M-a luat somnu'... Da' pe cuvîntul meu că am stat treaz pînă acum...

Scundul blochează pistolul și-l pune la brîu... Clatină din cap.

Înaltul apare pe scenă.

SCUNDUL: Ce dracu' mă fac eu cu tine, Marcele?... Chiar așa? Tu-ți dai seama că puteam fi morți amîndoi acum?

ÎNALTUL: Ei... morți... Spui și tu niște lucruri...

SCUNDUL: Băi, nu-mi vine să cred, băi... Nu-mi vine să cred...

Înaltul bagă capul în piept. Se simte foarte vinovat.

Băieții tac. Scundul se lasă pe vine și își duce mîinile la cap. Înaltul dă impresia că e foarte rușinat. Întinde mîna, de parc-ar dori să-l mîngîie pe Scund, dar și-o trage apoi, neștiind dacă e bine ce face. Se lasă și el pe vine, alături de celălalt. Spune în șoaptă, încet, abia auzit:

ÎNALTUL: Iartă-mă, Sandule... Iartă-mă... N-o să se mai întîmple... Promit... Promit, Sandule...

Scundul nu-i răspunde. Oftează adînc, lung, din toți plămîinii. Ridică ochii către Înalt. Vrea să spună ceva, dar exact atunci Înaltul își duce un deget la buze.

ÎNALTUL (în șoaptă joasă): Ssst...

Scundul îl întreabă, din ochi, ce e. Înaltul își duce degetul la ureche, adică ascultă! Băieții își țin răsuflarea. Da, parcă se-aude ceva, dar care nu e nici autoturism, însă nici om. Cei doi „vorbesc” mai mult prin semne.

ÎNALTUL: Auzi?

SCUNDUL: Parcă...

ÎNALTUL: E un zgomot, nu?

SCUNDUL: Da... și nu-i de mașină...

Cei doi se pitesc în spatele copacului și așteaptă. Stau aproape cu fața la pământ. Înaltul îi face semn Scundului către brîu și acesta pricepe: scoate pistolul și îl armează. Înaltul își trage o cruce scurtă, de Doamne-ajută.

Se aude un zgomot ciudat. Parcă ar merge cineva pe un cal. Zgomotul se apropie. Băieții, trîntiți la pământ, pîndesc. Zgomotul se apropie din ce în ce mai mult și la un moment dat se oprește.

Pe scenă e doar mașina. Băieții sînt într-o parte, iar ceva-ul s-a oprit în partea cealaltă. Nu apare nimeni. Sau poate apăsarea, dar nu-i important. Importantă e tensiunea momentului. Ceva-ul din partea cealaltă pleacă.

ÎNALTUL (în șoaptă): Crezi că ne-a văzut?

SCUNDUL: Nu știu.

ÎNALTUL: Și dacă ne-a văzut... sau nu ne-a văzut, de ce-a plecat?

SCUNDUL: Nu știu.

ÎNALTUL: Sau nu ne-o fi văzut?

SCUNDUL (concentrat): Nu știu.

Scundul se șterge de transpirație pe față. I-a transpirat și palma, încleștată de patul armei. Scundul pune piedica pistolului și îl bagă înapoi la brîu. Mîinile îi tremură de încordare. Încearcă să și le relaxeze, scuturându-le. Închide și deschide pumnii. Ridică brațele în sus.

ÎNALTUL: Da' de ce n-a coborît de pe cal? Țștia merg călare?

SCUNDUL: Nu știu... și mai lasă-mă cu întrebările astea. Chestia e că ne-a găsit el pe noi, în loc să-l găsim noi pe el și nu e bine. Nu e bine deloc.

ÎNALTUL: De ce...! Că, în fond, nu ne-a găsit. A găsit doar mașina. Iar pe noi poate nici nu ne-a văzut...

SCUNDUL: Marcele, taci, te rog, din gură cîteva secunde...

Scundul se plimbă pe loc, uitîndu-se în pământ. Trec, așa, mai multe secunde.

SCUNDUL: Eu cred că-i o cursă. Cred că ne-a văzut, dar a vrut să credem pe dos...

ÎNALTUL: De ce?

SCUNDUL: De ce? De ce? Ca să lăsăm garda jos. Ca să ne descoperim. Acu' precis ne-a blocat drumul sau ne așteaptă la cotitură, plus că mai e și tipu' ăsta călare. Nu putem nici să rămînem aici, da' nici să plecăm...

ÎNALTUL: Da' nu era el, băi, că-l țin minte!

SCUNDUL: Eu vorbesc de mafiot, Marcele... Țsta sigur că nu era mafiotul... Da' ăștia au adjuncți... subalterni... slugi... iscoade... Eu vorbesc aici de situație, înțelege? De situație! Că el... prin tipul ășta călare... ne-a găsit primu'! Primul! Înaintea noastră! Și tot planu' pe care ne bazam s-a dus dracului!

Înaltul se gîndește. Sau nu se gîndește.

ÎNALTUL: Și... adică... e supernasol..., nu?

SCUNDUL: Super-supernasol!

Înaltul are un fel de revelație. Ochii i se măresc mult. Băiatul aproape că nu mai respiră.

ÎNALTUL: Cheile-s la tine?

SCUNDUL: Mda...

ÎNALTUL: Atunci, eu zic să plecăm...

SCUNDUL: Să plecăm? Unde să plecăm?

ÎNALTUL: Oriunde. Dar nu aici. Aici, cu toți ăștia pe noi, sîntem pradă sigură.

Scundul se gîndește. Își mușcă buzele.

SCUNDUL: Băi... ai dreptate. Pe șodea e mai bine... Sînt oameni... poliție, eu știi?... mai trece-o mașină...

Scundul scoate pistolul. Cu el în mîină, se îndreaptă către mașină, privind în toate părțile. Înaltul îl urmează. Scundul își ocupă locul. Alături, intră Înaltul.

ÎNALTUL: Dă-mi mie pistolul, cît conduci...

Scundul i-l dă, fără să comenteze, scoate cheile și vrea să le bage în contact.

SCUNDUL: Marcele, du-te și vezi să nu fie ceva...

ÎNALTUL: Ce să fie?

SCUNDUL: Ceva... Nu știi... O capcană...

ÎNALTUL: Ce capcană, băi?...

SCUNDUL: Nu știi... Da' du-te și vezi...

Înaltul, fără să comenteze, merge dreapta-stînga, apoi dispare după un colț al scenei.

ÎNALTUL (off): Băi... e un copac aici!...

Scundul se apropie și el și se uită.

SCUNDUL: Băga-mi-aș, pîn-aici ne-a fost... Copacul ășta nu s-a așezat singur în drum...

Înaltul nu-i răspunde. Vine către scenă. Strânge de mai multe ori pistolul în mână. Băiatul privește atent în față. Se scarpină prin păr cu țeava armei.

ÎNALTUL: Asta e precis mîna tipului călare... Da' asta înseamnă că-i numai el. Atîta i-a dat prin cap boului...

Înaltul dă să o ia înapoi către marginea scenei. Scundul se uită la el șocat.

SCUNDUL: Ce faci?!

ÎNALTUL: Dau copacul ăsta deoparte. Ține pistolul.

SCUNDUL: Băi, tu ai înnebunit?!

Înaltul se albește la față. Chipul i se strîmbă înfiorător. Își leagă capul ușor, dreapta-stînga, de parcă l-ar dura ceața.

ÎNALTUL: CE-AI ZIS?

SCUNDUL: Marcele, scuză-mă, mi-a scăpat... Marcele... n-am vrut...

ÎNALTUL: Băi, dacă mă mai faci o data... o dată... pe cuvîntul meu... Pe cuvîntul meu...

SCUNDUL: Iartă-mă, Marcele, te rog iartă-mă. Am greșit...

Înaltul mișcă din cap, parcă nedîndu-și seama pe ce lume se află. Răsuflă precipitat. Pare extrem de furios. Se-ndreaptă cu pași mari către copac (marginea scenei). Merge mecanic, sacadat. De nervi, brațele-i zvncnesc din coate. Ajunge lîngă copac, se apleacă și vrea să-l dea deoparte.

Se aude o voce. E călărețul, probabil.

CĂLĂREȚUL (off): Alo, băiatul, ce faci?

Înaltul ridică privirea, se uită scurt în direcția vocii și nu-i răspunde. Se chinuie să tragă copacul din drum. Copacul e greu. Înaltul depune mult efort.

CĂLĂREȚUL (off): Băi, tu n-auzi? Cu tine vorbesc!

Înaltul nu-l bagă-n seamă. Își vede în continuare de copac.

CĂLĂREȚUL (off): Băi, ești surd? Lasă copacu-acolo! Lasă copacul acolo și vino-ncoa!

Înaltul nu-i raspunde. Dă impresia, după atitudinea lui, că nici nu l-a auzit pe călăreț. E foarte concentrat asupra copacului și aproape a reușit să-l mute din drum.

CĂLĂREȚUL (off): Băi, nebunule, lasă dracului copacul ăla jos și vino aici imediat! Imediat! Ai înțeles?

Înaltul se oprește din munca lui ca lovit de-un glonte. Fața i se albește iarăși. Mișcă încet din cap, dreapta-stînga.. lasă din brațe trunchiul coapcului și pornește încet, foarte încet către Călăreț (marginea scenei).

CĂLĂREȚUL (*off*): Așa, puiule, vino-ncet... Cu mâinile depărtate de corp... Vreau să le văd...

Ochii Înaltului ard. Buzele îi sunt foarte strânse, aproape nu se văd. Băiatul pășește încet către Călăreț, cu brațele desfăcute. La un moment dat, chiar începe să le balanseze ușor.

ÎNALTUL: Demult, cândva, știam și eu să zbor... Dovadă n-am, dar îmi aduc aminte... Îmi aduc aminte...

Înaltul vine către marginea scenei, cu brațele larg desfăcute, fluturându-le ca pe niște aripi gigantice și recită cu voce sparta.

ÎNALTUL: Demult, cândva, știam și eu să zbor... Dovadă n-am, dar îmi aduc aminte...

CĂLĂREȚUL (*off*): Băi, da' tu chiar ești nebun...

Băiatul se oprește. Mișcă iarăși din cap de parcă l-ar dura gâtul. Ochii i se rotesc în orbite. Înaltul scoate pe neașteptate un urlat înfiorător, care face să vibreze pădurea și se aruncă spre marginea scenei. Dispare după ea. Se aud o serie de zgomote nedeslușite, ca și cum ar fi o luptă, urmată de lovituri dese.

ÎNALTUL (*urlând, off*): Și doar te-am rugat... Te-am rugat!... Te-am rugat, nu? Te-am rugat!

Seria de lovituri continuă. Înaltul apare tremurând, cu o bătă în mână. Scundul vine în fugă.

SCUNDUL: L-ai omorât?... Băi... l-ai omorât?

ÎNALTUL (*murmură ca pentru el*): Și doar l-am rugat... l-am rugat... l-am rugat...

Scundul îl ia în brațe pe Înalt.

SCUNDUL: Marcele, Marcele! N-a știut! N-a știut, Marcele!

Înaltul se oprește. Pare că încearcă să revină la realitate. Se uită la Scund, de parcă atunci l-ar fi văzut prima oară, se uită apoi în culise. Ridică în dreptul ochilor bîta. Clatină din cap în semn că NU. Încet, încet, chipul i se liniștește.

ÎNALTUL: Și calul unde e?

SCUNDUL: Nu știu.

ÎNALTUL: Asta avea un cal. Unde e calul?

SCUNDUL: Poate i-o fi dat drumul.

ÎNALTUL: Un cal în pădure se păstrează, nu se pierde.

SCUNDUL: Dă-l în pizda mă-sii de cal! A dispărut, să fie sănătos! N-o să-l căutăm noi acum!

Scundul dispare în culise.

SCUNDUL (*off*): Ia te uită ce-avem noi aiiiici!...

Scundul apare cu un portofel. Înăuntru sînt bani. Mulți bani de hîrtie. În cealaltă mînă are un telefon mobil.

SCUNDUL: Ne-am scos, frate! Uite, avem bani de benzină! Și telefon!

ÎNALTUL (epuizat): Sîntem bogați... Și avem și telefon...

SCUNDUL: Băi, ăsta n-avea nici o armă la el...

ÎNALTUL: Nu se poate... Dar pe ce se baza?

SCUNDUL: Pe cal, poate... Băi, ce chestie: ăsta mergea la caterincă... Da' bine că nu e mort...
Încă mai respiră...

ÎNALTUL: Cum să meargă, băi, la caterincă...?

SCUNDUL: Uite-așa. Merge la caterincă. Sau eu știu ce dracu' avea în cap?!

ÎNALTUL: Păi, ne-a blocat drumu'!

SCUNDUL: Ne-a blocat...

ÎNALTUL: Și să n-aibă nimic la el? Așa, pe gol?

Scundul ridică din umeri.

SCUNDUL: Dracu' să-l ia...

ÎNALTUL: Și-acu'? Ce facem cu el?

SCUNDUL: Naiba știe... Îl lăsăm aici. O să-l găsească...

ÎNALTUL: N-ar fi mai bine să le spunem noi?

SCUNDUL: Să le spunem noi, ce?

ÎNALTUL: Le spunem noi unde e...

SCUNDUL: Le spunem noi cum?... și cui?

ÎNALTUL: Sunăm. Trebuie să fie numărul în telefon, nu?

Scundul se uită aiurit cînd la Înalt, cînd la telefon, cînd în culise. Pare că nu e în stare să înțeleagă raționamentul Înaltului.

ÎNALTUL: Ce te uiți așa, de parcă n-aș vorbi românește? Îi sunăm și le spunem că omul lor e aici, în pădure, rănit. Rănit, nu mort. Să vină să-l ia. Și pe noi, să ne lase-n pace. C-o să pățească la fel.

SCUNDUL: Adică, îi amenințăm? Îl amenințăm noi pe mafiot?

ÎNALTUL: Mergem la caterincă. Poate ține. Și acum, în fond, noi sîntem ăia cu pistolul. Ce-a pățit ăsta e un avertisment, să-și bage mințile-n cap.

SCUNDUL: Băi, asta nu-i caterincă, băi. E cacealma.

ÎNALTUL: Nu. Nu-i cacealma, fiindcă noi punem problema serios. Și fiindcă pistolul e la noi.

Scundul e aproape șocat de atitudinea Înaltului. Nu știe cum să reacționeze.

SCUNDUL: La noi a fost și pînă acum... Care-i diferența?

Înaltul arată marginea scenei.

ÎNALTUL: ăsta. ăsta-i diferența...

Scundul tot nu înțelege.

SCUNDUL: Adică...?!

ÎNALTUL: Adică acum sîntem răi. A-nceput războiul și sîntem foarte răi. Tipu' ăsta de-aici e dovada că sîntem răi... Vrem doar să ne lase în pace... Să ne lase dracului în pace și gata...

Scundul e șocat de atitudinea Înaltului. Se uită la el aproape siderat. Clatină din cap.

SCUNDUL: Băi, să-mi bag picioarele... Ce chestie!... Marcele... tu chiar că ești...

Înaltul nu-i răspunde. Are maxilarele strînse și privirea de gheață. Scundul de uită mult la el.

SCUNDUL: Vorbești tu?

ÎNALTUL: Vorbesc eu.

Se sting luminile.

3

Când se reaprind luminile, băieții sînt tot în poieniță, lângă mașină. Sau în altă parte. Nu contează locul. Contează c-a mai trecut niște timp și că băieții au atitudini total diferite. Scundul e vesel și exuberant, pe cînd Înaltul parcă e sumbru și epuizat. Cei doi beau niște bere. Sau nu beau.

SCUNDUL: Ce tare-ai fost! Incredibil! In-cre-di-bil!

Înaltul nu-i răspunde. Scundul insistă.

SCUNDUL: Ai fost foarte tare, frate! Mai ales la faza cu Poliția!

Înaltul nu-i răspunde. Pare foarte obosit. Oftează lung, dînd aerul puternic afară din plămîni. Scundul, în schimb, e vesel și relaxat ca o vrabie.

SCUNDUL (*citează, imitîndu-l pe ÎNALT*): „... și dacă mă oprește cineva, fie și din greșeală, vor mai apărea cadavre!” Era să mă cac pe mine cînd te-am auzit. De unde-ai scos-o, băi?

ÎNALTUL: Din filme. Așa se vorbește în filme. Cînd te-atacă unul, țipi la el.

SCUNDUL: Chiar dacă are pistol?

ÎNALTUL: Chiar. Fiindcă tipul știe că și tu ai pistol. Altfel, degeaba țipi. Tu țipi și ăla te-mpușcă. Așa, tu țipi și ăla se intimidează.

SCUNDUL: Băi, să-mi bag picioarele, nu-mi vine să cred! Băi, nu-i adevărat ce se-ntîmplă! Visez! E un vis! Uite, am șutit mașina unui mafiot, avem la noi banii altui mafiot, pe care l-am cotoșit, sîntem vii...

ÎNALTUL: Sîntem vii, da. Dar depinde pentru cît timp.

SCUNDUL: Ce vrei să spui?

ÎNALTUL: Exact ce-am zis. Că trebuie să profităm acum. Nu se știe ce va fi mai târziu. Țștia, mafioșii nu uită o înjurătură. Iar o amenințare, cu atît mai puțin.

SCUNDUL: Adică?

ÎNALTUL: Adică e în continuare nasol. E foarte nasol.

SCUNDUL: Crezi tu?

ÎNALTUL: Da.

Scundului i-a mai trecut din veselie. După un timp, revine.

SCUNDUL: Și ce putem face?

ÎNALTUL: Partea proastă e că nu putem face nimic. Probabil chiar acum sîntem urmăriți sau o să ni se întîmple ceva.

SCUNDUL: Ce... să mi se-ntîmple?

ÎNALTUL: Nu știi. Ceva. Orice.

Scundul cade pe gînduri. Înaltul, după un timp, continuă.

ÎNALTUL: Acum e chiar mai nasol decît înainte. (Izbucnește) MAMĂ; CE BOU AM FOST!
Ce bou am fost! Îmi vine să-mi trag palme!

SCUNDUL: Băi, eu zic că n-am făcut rău... Poate nu trebuia să țipi la el, da' încolo...

Cîteva secunde niciunul nu vorbește.

ÎNALTUL: Sandule, știi care-ar fi soluția? Acum mi-a venit ideea...

SCUNDUL: Aoleu!... Dacă țî-a venit ție o idee, e grav...

Înaltul nu ia în seamă tonul batjocoritor. Continuă.

ÎNALTUL: Soluția ar fi, Sandule, să nu ne pese, înțelegi? Să facem tot ce-avem noi chef, ca și cum nu ne-ar amenința nici un pericol. Ca și cum nu am putea păți nimic. Nimic nu ni se poate întîmpla.

SCUNDUL: Da, da' pînă cînd?

ÎNALTUL: Pînă cînd ține. Poate ține. Hai să fim împărați... Și chiar dacă ar fi să ni se-ntîmple ceva, ni se întîmplă ca împărați... faraoni! Cei mai tari țipi de pe planetă! Ia gîndește-te, cum ar fi? Să nu ne pese!

Scundul stă cîteva minute și cugetă.

SCUNDUL: Cei mai tari țipi de pe planetă?

ÎNALTUL: Cei mai tari țipi de pe planetă! Regi! Împărați! Zei!

SCUNDUL: Băi, mie-mi place. E nașpa, dar îmi place!

ÎNALTUL: Nu? Nu-i așa că-i mișto?

SCUNDUL: E mișto.

ÎNALTUL: De ce să ne ascundem? De cine să ne ascundem? Pentru ce să ne ascundem? Dacă e să se întîmple, se va întîmpla oricum.și dacă nu e să se întîmple, nu se va întîmpla niciodată.

SCUNDUL: Ce-ai zis? Că nu m-am prins...

ÎNALTUL: Sandule, e vorba aici de noroc. De noroc! Avem noroc, scăpăm. N-avem noroc, degeaba ne ferim, că tot nu scăpăm.

SCUNDUL: Și... avem noi noroc?

ÎNALTUL: Pînă acum am avut, nu?

SCUNDUL: Am avut ceva...

ÎNALTUL: Deci... putem avea și în continuare...

Scundul cade pe gânduri.

SCUNDUL: Băi, da' mă lași pe mine să țin pistolul? Ca pe tine, dacă te apucă pandaliile, am văzut că n-ai nevoie de el...

ÎNALTUL: Ține-l.

Înaltul scoate pistolul de la brîu și i-l dă. Scundul studiază arma.

SCUNDUL: Băi, era armat! Iarăși n-avea piedica trasă. Dacă te împușcai singur sau mă împușcai pe mine?

ÎNALTUL: Asta înseamnă că avem noroc... Dacă ne împușcam, n-aveam noroc... Și se rezolva și cazul'...

SCUNDUL (*clătinînd din cap*): Băi, tu ești complet...

Înaltul se uită la el lung.

SCUNDUL: ... sonat! Am zis sonat! Sărit de pe fix! Genial, na! E bine?

ÎNALTUL (*oftînd*): E bine...

Amîndoi, cîteva secunde, nu spun nimic.

ÎNALTUL: Mergem?

SCUNDUL: Unde?

ÎNALTUL: Nu știu. Înainte. Sau înapoi. Habar n-am. Dăm cu banul. Dacă iese cap, mergem înainte. Dacă iese pajură, o luăm înapoi.

Scundul e neconvins, dar acceptă.

SCUNDUL: OK.

Înaltul scoate un ban din buzunar și-l aruncă în aer. Mișcarea e foarte înaltă. Banul cade în iarba de pe marginea drumului. Băieții se trîntesc în patru labe, începînd să-l caute.

SCUNDUL: Unde-i, băi?

ÎNALTUL: Nu-l văd, dar aici a căzut...

SCUNDUL: Aici a căzut, da' unde e?

ÎNALTUL: Dă, băi, încet, iarba-ntr-o parte. O fi picat într-o groapă.

SCUNDUL: Care groapă, băi? Cine să sape gropi aici?

Înaltul îi explică destul de iritat.

ÎNALTUL: Când am zis groapă, m-am referit la o fisură. La ceva foarte mic. La ceva ce nu se vede imediat.

SCUNDUL: Băi, să-mi bag picioarele! Parc-ar fi intrat în pământ!

ÎNALTUL: Păi în pământ a intrat, dac-a intrat. Că doar nu era să dispară în aer...

SCUNDUL: Băi, dar nu puteai să-l arunci și tu pe asfalt? Sau l-ascundeai la spate?! Ori îl prindeai în palmă?!

ÎNALTUL: Băi, aici e! Nu-l vedem noi, dar aici e!

SCUNDUL: Băi, băga-mi-aș picioarele în el de ban împuțit!

ÎNALTUL: Sandule, hai să mai tragem o dată!

SCUNDUL: Băi, eu nu plec de-aici pînă nu găsim banul ăsta! Banul asta, nu altul. Vreau să văd dacă-i cap sau pajură.

Înaltul se așează în fund.

ÎNALTUL: Păi... găsește-l...

SCUNDUL: Și tu ce faci în timpul ăsta?! Nu tu l-ai aruncat? Marș aici și pune mîna!

Înaltul se ridică.

ÎNALTUL: Bine, băi, îl caut și eu. Îl caut, îl caut.

Băieții caută banul stînd în patru labe, cu nasul băgat în ierburi.

ÎNALTUL: Băi, parcă s-a evaporat, pe cuvîntul meu...

SCUNDUL: Evaporat pe dracu' ... Aici e!

Scundul are o criză de isterie. Se ridică, izbește iarba cu picioarele, sare pe ea. Urlă.

SCUNDUL: AAAAH! Abia ăsta-i ghinion!! Că l-ai aruncat tu, ca idiotu', la un kilometru!

Înaltul îl privește fără să reacționeze.

SCUNDUL: Băi, eu mă duc să mă uit în portbagaj... Poate are ăsta vreo sculă, ceva...

ÎNALTUL: Sculă?... Ce sculă?...

Scundul e foarte nervos.

SCUNDUL: Nu știi! Ceva de dat iarba asta deoparte. Un hîrleț... o foarfecă...

ÎNALTUL: ... o stropitoare, nu?

Scundul își scoate pistolul de la brîu și-l amenință.

SCUNDUL: BĂII! VREI SĂ-ȚI ZBOR CREIERII?! Idiotule! Tîmpitule! De ce mă iei la mișto? Eu am pierdut banul, sau tu? Zi: eu sau tu?

ÎNALTUL: Noi... l-am pierdut...

SCUNDUL: Da' cine l-a aruncat? Nu l-ai aruncat tu?

ÎNALTUL: Eu...

SCUNDUL: Atunci taci din gură! Taci din gură! Măcar taci dracului din gură!

Furios, merge spre mașină și apasă butonul de deschidere a portbagajului. Portbagajul se ridică și vedem cum Scundul înțepenește. Cu ochii holbați privește interiorul portbagajului. Tot sîngele i-a pierit din obraji. Scundul dă impresia că e pe punctul de a cădea din picioare. Cu o voce total schimbată îl cheamă pe Înalt.

SCUNDUL: Marcele, ia vino-ncoa!

ÎNALTUL : De ce?

SCUNDUL: Vino-ncoa.

Înaltul se apropie bombănind.

ÎNALTUL: Ce-i, băi, în portbagajul ăla așa de interesant? Ce-ai găsit în el?

Scundul nu-i răspunde. Privește pierit interiorul portbagajului. Înaltul ajunge lângă el și aproape se clatină când vede conținutul.

ÎNALTUL: Băi, să-mi bag picioarele... Cum naiba n-am simțit pînă acum?

SCUNDUL: Nu știu... E împachetat... ăăă, împachetat, vezi? Și-i lipit și cu scotch de jur împrejur...

ÎNALTUL: Băi, frate, mă ia cu rău de la stomac.

SCUNDUL: Și-am mers aproape două zile... o zi și-o noapte cu ăsta după noi.

ÎNALTUL: Aoleu... Și-am trecut și pe lângă Poliție.

SCUNDUL: Tată... da' cum arată!... S-a făcut verde-marou.

ÎNALTUL: Bine măcar că nu miroase.

SCUNDUL: Tată... D-aia era tipul așa disperat...

ÎNALTUL: Aoleu... mi-e rău... Și eu am țipat la el...

SCUNDUL: Ai țipat... dar nu știai ce ai aici...

Înaltul tresare. Se uită intens către celălalt.

ÎNALTUL: Exact! Tipul nu știe că eu nu știam. Tipul nu știe!

SCUNDUL: Și? Ce importanță mai are asta acum?

ÎNALTUL: Are! Fiindcă ne crede, probabil, mai tari decît sîntem!

Scundul stă și se gîndește. Înțelege ce vrea să spună Înaltul.

SCUNDUL: Stai așa! Și l-am cotonogit și pe ăla din pădure...

ÎNALTUL: Exact! Apoi am țipat la el și l-am amenințat!

SCUNDUL: Băi, frate, în ce rahat am intrat... Mi-e rău...

Înaltul se întoarce cu spatele către portbagaj.

ÎNALTUL: Băi, eu nu pot să mă mai uit.

SCUNDUL : Nici eu.

Scundul închide portbagajul, apoi se ia cu amîndouă mîinile de cap.

SCUNDUL: Tată, în ce-am intrat!... Eu n-am să pot dormi la noapte.

ÎNALTUL: La noapte? Eu nu mai pot dormi niciodată! Gata, am terminat cu somnul! Aleluia!

Scundul, fără să vrea, începe să rîdă.

SCUNDUL: Termină, băi, cu poantele, că e groasă. E groasă rău de tot. Noi sîntem morți de mult și nu știm.

Înaltul pare ciudat de calm.

ÎNALTUL: Chestia e, Sandule, că nici el nu știe. Țsta-i avantajul nostru. Altfel, chiar am fi morți. Da' tipul ne crede foarte tari, înțelegi? Chiar dacă nu sîntem...

SCUNDUL: Băi, mie nu-mi vine să mai intru-n mașină.

ÎNALTUL: Trebuie... Ce, vrei iarăși să facem autostopul?

SCUNDUL: Băi, nu știu cum dracu' poți fi așa de calm! Mie-mi vine să-nnebunesc!

Înaltului se pare că pare că nu-i convine cuvîntul. Vorbește, în continuare, foarte rar.

ÎNALTUL: Nu-i bine să-nnebunești. Nu-i bine deloc... să înnebunești... Nu-i bine...

Scundul, văzîndu-i figura, dă înapoi.

SCUNDUL: N-am zis că e bine să-nnebunești, am zis că-mi vine...

ÎNALTUL: Nici să-ți vină nu e bine...

Scundul se uită la el lung. Realizează ce a spus.

SCUNDUL: OK, nu-mi vine. Chestia e: ce facem?

ÎNALTUL: Nu știu. Plecăm de-aici. Ajungem undeva, abandonăm mașina pe o stradă și îl sunăm pe tip să vină să și-o ia.

SCUNDUL: Așa, pur și simplu?

ÎNALTUL: Așa, pur și simplu. Se cheamă că i-am făcut un serviciu. Și sîntem chit.

SCUNDUL: Crezi?

ÎNALTUL: Eu în locul lui m-aș simți chit. Tu mergi pe burtă, eu merg pe burtă. Toată lumea e mulțumită.

SCUNDUL: Da' de unde știi c-o să accepte?

ÎNALTUL: N-are de ales. D-aia, probabil, n-am pățit nimic pînă acum, și nici n-o să pățim. Pachetul ăsta-i garanția noastră.

SCUNDUL: Da' nu poate... săăă n-nu se țină de cuvînt?

ÎNALTUL: Nu. Că vorbim cu el și-l privim și-n ochi.

SCUNDUL: Pofțim?

ÎNALTUL: Îl privim în ochi când îi spunem...

SCUNDUL: Adică ne-nțîlnim față-n față cu tipul ăsta?! Noi?!

ÎNALTUL: Da. E singura soluție.

SCUNDUL: Băi, poate te-nțîlnești tu cu el, da' eu sigur nu!

ÎNALTUL: De ce?

SCUNDUL: De ce? Mai întrebă de ce? Cum de ce? Fiindcă mă cac pe mine de frică, d-aia!

Fiindcă nu vreau să dau colțu'! Fiindcă n-am să merg!

ÎNALTUL: Ba o să mergi. Nu mă pot duce doar eu. Trebuie să fim amîndoi ca înțelegerea să fie înțelegere.

Scundul începe să urle.

SCUNDUL: Ce-nțelegere, băi, ce-nțelegere?! Cu un mafiot? Cu unu' care ucide oameni? Ești nebun?

Scundul se oprește brusc din urlat. Revine pe un alt ton.

SCUNDUL: Băi, te-ai tîmpit? Ai luat-o razna complet?

ÎNALTUL: E singura noastră șansă... ca totul să fie ca-nainte.

SCUNDUL: Care, băi, ca-nainte? Nimic nu mai e ca-nainte...

ÎNALTUL: Sandule... trebuie.

Scundul se învîrte pe loc, dînd din mîini furios.

SCUNDUL: Băi, da' pîn-acum un minut n-am știut de chestia asta din portbagaj! Nu putem să ne facem că nu ne pasă? Ne distrăm... bem... poate agățăm o tipă-două... Îmi plăcea planul tău dinainte... împărați... regii meduzelor...

ÎNALTUL: Sandule, ăla era un plan dinainte de-a muri. ăsta e un plan pentru a scăpa cu viață, pentru a rămîne vii..Pentru a trăi și mîine, și poimîine, și tot așa...

SCUNDUL: Băi, cine dracu' m-a pus să mă-ncurc cu tine? Cine dracu m-a pus?

ÎNALTUL: Sandule, asta o mai facem și după aia, gata, am scăpat.

SCUNDUL: Băga-mi-aș picioarele, băga-mi-aș picioarele!

Scundul se învîrte pe loc, lovindu-se cu palmele peste șolduri.

ÎNALTUL: Sandule, eu îl sun. Eu vorbesc cu el. Tu doar mergi cu mine. Mă-nsoțești, atîta tot.

Scundul răsuflă adînc.

SCUNDUL: Bine. Da' hai undeva să bem ceva... Îmi pocnește creierul, pe cuvîntul meu. Stăm la o masă, ne gîndim, poate luăm și o cameră undeva... Chiar! Luăm o cameră undeva? Să dormim și noi ca oamenii...

ÎNALTUL: Luăm. Mîncăm bine... bem... dormim... și poate ne vin idei noi... Da' eu cred că asta-i singura soluție.

SCUNDUL: OK. Hai să găsim ceva, da? Ceva cu paturi... pereți... așternuturi...

ÎNALTUL: Hai! Așternuturile sînt bune.

Scundul clatină din cap și se uită la el, jumătate exasperat, jumătate admirativ.

SCUNDUL: Mare figură ești, băi!... Mare figură...

*Înaltul ridică din umeri, Scundul vine către el și-l îmbrățișează. Băieții stau mai multă vreme lipiți unul de altul.
Se sting luminile.*

4

Cei doi stau la o terasă. Sau în altă parte. Nu contează. În fața lor, pe masă, sînt mai multe farfurii goale și acum beau ceva.

SCUNDUL: A fost mișto friptura, nu? Deși eu aș fi preferat-o mai în sînge...

ÎNALTUL: Mie mi-a plăcut așa. Da' cartofii... mizerabili...

SCUNDUL: Cartofii - nașpa rău de tot. Cred că i-au reîncălzit.

ÎNALTUL: Eu cred că i-au reîncălzit de două ori.

Scundul rîde.

SCUNDUL: Nu se pot, băi, reîncălzi de două ori, că-i arzi.

ÎNALTUL: Îi reîncălzești la microunde, nu în tigaie...

SCUNDUL: La microunde, poate... Da' una peste alta, a fost bine... M-am simțit și eu, în sfîrșit, ca un om. Ca un adevărat rege...

ÎNALTUL: Da... Regii meduzelor...

SCUNDUL: Hai noroc!

ÎNALTUL: Hai noroc!

Cei doi ciocnesc și beau.

SCUNDUL: Împărați, da?

ÎNALTUL: Împărați-împărați.

Scundul și-aprinde o țigară și se uită cu drag la Înalt.

SCUNDUL: Marcele, de cîtă vreme umblăm noi, așa, împreună?

ÎNALTUL: Păi... Cred că-s vreo trei luni...

SCUNDUL: Trei luni! Măiculiță! Ce de vreme! Trei luni! Băi, ești sigur?

Înaltul socotește în minte cîteva minute, apoi dă din cap.

ÎNALTUL: Mai bine de trei luni, cred... Că-n mai am fost la mare... acu' e septembrie... și ne cunoșteam dinainte...

SCUNDUL: A fost super la mare, nu? Singuri pe plaja aia, doar noi doi...

ÎNALTUL: Super..

Cei doi tac, rememorînd excursia la mare.

SCUNDUL: Băi, dac-am merge la mare? Că ai promis, nu? Acu' avem mașină... bani... benzină...

ÎNALTUL: Mergem, Sandule... După aia.

SCUNDUL: Nu, înainte, zic. Boieri... la mare..., nu vagabonzi... Boieri adevărați. Mi-a plăcut foarte mult, să știi...

ÎNALTUL: Știu, Sandule. Și mie. Da' acu' avem o treabă... O facem și după aia mergem.

SCUNDUL: Cu ce? Cu trenul? Pe jos? Să stăm la mila oricui? Ce fel de regi mai sîntem dacă stăm la mila oricui?

ÎNALTUL: Ai uitat ce-avem în portbagaj?

SCUNDUL: Chiar și-așa...

Scundul lasă capul în piept.

SCUNDUL: Eu pînă anul ăsta am văzut marea numai în poze... Și-așa cum tu ai vrut să te faci aviator... eu am vrut... cînd eram mic... eu am vrut... fii atent, că n-am mai spus asta nimănui pînă acum... Și să nu rîzi, că-ți sparg fața.

Scundul seamănă, în ciuda figurii lui, cu un copil mic. Se uită în jos și parcă i-ar veni să plîngă.

ÎNALTUL: Nu rîd, băi...

SCUNDUL: Să nu rîzi!

ÎNALTUL: Nu rîd, băi... De ce să rîd?

Scundul nu spune imediat ce are de spus.

SCUNDUL: Și nici să nu faci mișto!

ÎNALTUL: Nu fac...

SCUNDUL: Pe cuvîntul tău! Să-ți moară ție mama?!

ÎNALTUL: Hai, băi, zi odata! Pe cuvîntul meu! De ce să moară mama? Pe cuvîntul meu!

SCUNDUL: Am vrut să fiu... pirat, na!...

Inaltul primește vestea calm.

ÎNALTUL: Și?

SCUNDUL: Și. Tu te-ai urcat vreodată într-un avion?

ÎNALTUL: Nu. De unde să mă urc?

SCUNDUL: Vezi? Și eu la fel. Am vrut, dar n-am ajuns niciodată la mare pînă anul ăsta. N-am văzut niciodată marea pînă anul ăsta... O singură dată... D'aia...

ÎNALTUL: Bine, Sandule. Atunci, mergem.

Scundul se însuflețește brusc.

SCUNDUL: Înainte, da? Înainte de întâlnire, da?

ÎNALTUL: Înainte.

SCUNDUL: Mulțumesc. N-am să uit asta... N-am să uit.

Cei doi tac. Momentul e destul de apăsător. Înaltul vrea să destindă atmosfera. Zimbește.

ÎNALTUL: La mare a fost faza aia cu motocicliștii, nu?

SCUNDUL: Îhî.

ÎNALTUL: Mamă, ce sticlă peste mufă a luat ăla...

SCUNDUL: Cred că bea numai supă de-atunci...

ÎNALTUL: Cu paiul...

SCUNDUL: Sau cu biberonul!...

Cei doi rîd binedispuși, apoi iarăși tac. Scundul își mai toarnă un pahar.

SCUNDUL: Hai noroc! Împărați, da?

ÎNALTUL: Hai noroc! Împărați. Regii meduzelor...

SCUNDUL: Regii meduzelor!

Băieții beau. Scundul scrutează localul.

SCUNDUL: Băi, da' vreo tipă, ceva, găsim noi pe-aici?

ÎNALTUL: Ție chiar îți arde de...?

SCUNDUL: Îhî. Ție nu?

ÎNALTUL: Nu prea.

SCUNDUL: Pe bune?

ÎNALTUL: Pe bune.

SCUNDUL: Marcele, scuză-mă că te-ntreb... ești normal, nu?

ÎNALTUL: Ce vrei să spui?

SCUNDUL: Adică-ți plac tipele... N-ai nimic împotriva lor?

ÎNALTUL: Ce să am împotriva lor?

SCUNDUL: Nu știi... Da' uite, în astea trei luni tu nu ți-ai pus-o cu nici o tipă...

ÎNALTUL: Și tu ți-ai pus-o!

SCUNDUL: Mi-am pus-o!... De două ori. O dată la mare, cu ospătărița aceea, și dup-aia în parcare, cînd ai ținut tu de șase și ai zis că nu vrei să iei vreo boală.

ÎNALTUL: Păi, la cum arăta aia, mă și mir că nu te-ai ales cu ceva pînă acum.

SCUNDUL: Bun. Am vrut să știu.

Băiatul se ridică de la masă. Se întinde.

SCUNDUL: Băi, eu mă duc să fac o tură prin zonă... Te găsec în cameră sau rămîi aici?

ÎNALTUL: Rămîn aici.

SCUNDUL: Da' nu pleci, băi. Da' nu pleci, da?

ÎNALTUL: Nu plec, băi, nu plec, fii liniștit.

Scundul mai bea un pahar din picioare înainte de-a pleca. Face doi pași și se-ntoarce.

SCUNDUL: Marcele, că mi-am adus aminte: dacă tot ți-am povestit eu faza cu pirații, zi-mi și mie: care-i chestia de voiai să mi-o spui mai demult?

ÎNALTUL: Când mai demult?

SCUNDUL: Hai, că-ți aduci aminte... În parcarea aia...

ÎNALTUL: Aaaa...

Înaltul se gîndește.

ÎNALTUL: Băi, eu am fost internat într-un spital... Da' nu pot așa, în două cuvinte...

SCUNDUL: Da-ntr-unul? Hai, că nu pot să mă duc liniștit la gagici... Îmi stă pe creieri.

ÎNALTUL: Îți stă pe creieri?

SCUNDUL: Da, nu vezi? Îmi stă pe creieri...

Înaltul se hotărăște greu.

ÎNALTUL: Băi, eu am avut o problemă și am stat mai multă vreme într-un spital... Am fost bolnav, înțelegi? Și în spital... era unu-n patul de lângă mine care... Când ne luau ăia clanța...

SCUNDUL: De ce să vă ia clanța? Clanța de la ușă?

ÎNALTUL: Hai, băi, du-te la gagici... Ți-am zis că e mult... Îți povestesc eu... la mare, poftim!

SCUNDUL: Marcele, ești o figură... Ești o figură...

Băiatul vrea din nou să plece și iar își aduce aminte de ceva. Se apleacă ușor conspirativ către Înalt.

SCUNDUL: Marcele... și-ncă un lucru... Dacă fac rost de două, te bagi și tu?

ÎNALTUL: Mă bag, băi, mă bag.

Scundul aproape sare-ntr-un picior de bucurie.

SCUNDUL: Păi așa zi, frate, că intrasem la gânduri! Deci te bagi, da?!

ÎNALTUL: Da, băi, ți-am zis, mă bag.

SCUNDUL: OK, OK! Aici te gălesc, da?

ÎNALTUL: Da, băi, aici.

Înaltul rămîne singur la masă. Și-aprinde și el o țigară. Încearcă să-și mai toarne ceva vin, dar sticla s-a golit. Înaltul o clatină neîncrezător și se uită la ea lung. Apare o chelneriță.

CHELNERIȚA: Mai doriți ceva?

ÎNALTUL: Da. Prăjituri aveți?

CHELNERIȚA: Desigur. Avem profiterol, amandine, tor Doboș, tartă cu fructe...

ÎNALTUL: Aveți tort Doboș? Mamă, ce-mi place prăjitura asta! Vreau și eu o felie. E bun?

CHELNERIȚA: Da.

ÎNALTUL: Sigur e bun?

Chelnerița pare destul de obosită.

CHELNERIȚA: Azi le-am primit. Dacă vreți, comandați. Dacă nu, nu. Da' e foarte bun.

ÎNALTUL: De unde știi?

CHELNERIȚA: Și mie-mi place. Și l-am gustat... Adică.... am mâncat o felie... Și era bun...

ÎNALTUL: Atunci... adu-mi două felii!... Ba nu, trei!... Sau și mai bine: patru.

CHELNERIȚA: Pe aceeași farfurie?

ÎNALTUL: Pe aceeași farfurie.

CHELNERIȚA: Patru felii sînt cam mult... O să ți se facă rău...

Înaltul se uită mai atent la fată.

ÎNALTUL: Bine. Atunci... adu-mi două pe o farfurie și alte două împachetate.

CHELNERIȚA: E mai bine așa... Patru erau prea mult...

ÎNALTUL: Două sînt ok, nu?

Chelnerița zîmbește. Are un fel de zîmbet foarte trist. Parc-ar vrea să plece, dar nu pleacă.

CHELNERIȚA: Și... altceva?

ÎNALTUL: Mai văd eu după ce-mi aduci tortul...

Înaltul își aprinde o țigară și privește mulțumit în jur. Se sting luminile pe el.

Dincolo, în partea opusă, îdl vedem pe Scund cu două fete. După aspect, fetele nu sînt chiar studente la Filosofie și nici specialiste în IT. Amîndouă sînt ușor mai înalte decît el, în special din cauza pantofilor cu toc pe care-i poartă. Amîndouă mestecă gumă. Scundul e același băiat pe care-l știm, dar felul lui de a vorbi și gestica seamănă teribil cu acelea ale Înaltului.

SCUNDUL: Hai, pe-aici fetelor. La un semn deschisă-i calea și se-apropie de cort, un bătrîn atît de simplu, după vorbă, după port...

FATA UNU: Da' unde mergem? Ziceai că ai o cameră luată... Nu mergem în cameră?

SCUNDUL: Ba da, fetelor... Sigur că da... Am o cameră super... cu baie, jacuzzi... și-o vedere de milioane... da' mergem să-l luăm pe prietenul meu... Bătrînu' din poezie...

FATA DOI: Motelu' ăsta n-are jacuzzi...

SCUNDUL: N-are? Ce chestie! Mie așa mi s-a părut! Aoleu! N-are jacuzzi! Păi, atunci, eu plec! N-am stat niciodată într-o cameră fără jacuzzi.

FATA UNU: Băi, micule... Tu, în afară de dat din gură, mai știi și altceva? Fiindcă am impresia că o cam scalzi... Motelu' ăsta n-a avut și nici n-are vreo cameră cu jacuzzi... că le știu pe toate...

SCUNDUL: Hai, fetelor, hai! Glumeam și eu... Băi, da' nervoase mai sînteți! N-ați avut clienți azi sau ce?

FATA DOI: Fată, ăsta ne ia la rost... Bate cîmpii... ne duce cu zăhărelu'... Eu zic să ne-arate banii înainte...

FATA UNU: Ce-ți pasă, băi, ție de cîți clienți am avut noi astăzi? E treaba mea cîți am avut! Și Aura are dreptate... Eu nu mai fac un pas dacă nu văd că ai cu ce să ne plătești!

FATA DOI: Nici eu. Arată banii! Noi nu luăm înainte, ca altele, ci după, că sîntem de treabă, da' vrem să vedem!

Scundul se uită la ele uimit. Probabil nu i s-a mai întâmplat așa ceva.

SCUNDUL: Băi, fetelor, da' arăt eu a sărăntoc? Credeți că vreau să vă fraieresc?

FATA UNU: Nu credem nimic pînă nu vedem banii. După aia mergem și la prietenu' tău, și la alții, dacă ai, stăm în cap, facem șpagatu' pe două scaune...

SCUNDUL: Băi, să-mi bag picioarele, da' pizdoase mai sînteți. V-au dat unii țeapă sau ce?

FATA DOI: Nu-i treaba ta! Și nu ne dă nouă nimeni țeapă! Că-i scoatem ochii și îi tăiem și scula!

Scundul își scuipe în sîn și clatină din cap.

SCUNDUL: Măiculiță... da' mă ia cu fiori... Dacă nu mi se mai scoală?

FATA DOI: Dac-o ai și cît creionul, ți-o facem noi de-un metru! Da' arată banu'!

SCUNDUL (către FATA DOI): Tu ești Aura, am înțeles...?

FATA DOI: Da.

SCUNDUL (către FATA UNU): Și tu?

FATA UNU: Laura.

SCUNDUL: Deci, Aura și Laura... Aura și Laura... Aura și Laura. Nu sînt sigur c-am să țin minte, da' așa, de chestie... Aura și Laura sau invers, eu sînt Marcel, de profesie împărat. Rege!

Fetele se uită una la alta.

FATA UNU: Fată, ăsta ne ia de proaste...

FATA DOI: Ți-am zis eu...

SCUNDUL: ... și împreună cu prietenul meu, tot rege, tot împărat, facem concert cu meduze... Sîntem regii meduzelor!

Fetele iarăși de uită una la alta.

FATA UNU: Băi, micule, tu ai ceva să ne spui ori ne pierdem timpul aici? Că eu în secunda asta am plecat dacă nu văd banu'!

FATA DOI: Fată, ăsta e dus...

SCUNDUL: Asta așa... ca să știți... Vreau respect din partea voastră! Atît pentru mine, cît și pentru prietenul meu... Iar în ceea ce privește banu', ia priviți aici!

Scundul scoate portofelul Călărețului din buzunar, îl desface și îl vîră sub nasul fetelor, răsfoind bancnotele, foarte multe, de cinci sute de lei. Fetele au rămas aproape mască.

SCUNDUL: Cu ce-am aici pot să vă țin în cameră pînă la iarnă! Iar prietenul meu are la el de două ori pe atît!

Scundul bagă portofelul înapoi în buzunar și stă către fete cu bărbia ridicată, dînd ușor din cap. Are aerul că întreabă: Ei? Ce mai spuneți acum? Hai, că vreau să văd.

Fetele schimbă între ele priviri panicate. Probabil n-au întîlnit niciodată un client atît de bănos.

FATA UNU: Domnu' Marcel, vă rog să ne scuzați... dacă v-am supărat... Noi, ca fetele, știți, ne gîndeam să n-o luăm în mînă... (*zîmbește larg*) Nu că nu ne-ar plăcea să v-o luăm în mînă sau unde doriți dumneavoastră... da' sînt atîția derbedei pe drumurile ăstea, că trebe să fim prudente...

FATA DOI: Noi niciodată n-am cunoscut un împărat... un rege, după cum ați spus... și aveam impresia că oamenii ăștia... regali... de rang înalt... așa... arată altfel...

SCUNDUL: Adică am aspect de golan, ai?

FATA UNU: Vai, domnu' Marcel... da' cum am putea crede așa ceva? Dumneavoastră sînteți un... domn... un rege... se vede limpede...

FATA DOI (*întărește*): Daa... plus că ne-au derutat și vorbele... ăăă... felul în care vorbiți...

Scundul, cu bărbia ridicată și brațele încrucișate la piept, ca un împărat, dă din cap înțelegător și măreț.

SCUNDUL: Da' cum vorbesc eu?

Fetele schimbă din nou priviri între ele. Simt că sînt pe punctul de a o da în bară și se sperie.

FATA DOI: Vorbiți foarte frumos!... Normal... Ca un domn... Ca un rege, am vrut să spun... Vorbiți foarte... romînește... Adică știți bine limba... și n-am bănuț să sînteți străin...

SCUNDUL: Păi... nici n-am spus că sînt străin... De ce să fiu străin? Sînt român... din țara asta... și vorbesc românește...

FATA UNU: Da! Și vorbiți foarte bine românește... Fără nici un accent... și de aia noi,... neobișnute... v-am confundat și ne cerem, încă o dată, scuze... Iertați-ne... n-am știut...

Fetei Doi îi vine o idee.

FATA DOI: Plus că am crezut că veniți pe jos de undeva... Nu s-a văzut nici mașina... Dacă vă vedeam mașina... ne dădeam seama... da' așa...

SCUNDUL: Vreți să-mi vedeți mașina?

Fetele ar accepta, în clipa aceea, să-i vadă orice. Sînt de acord amîndouă, arătîndu-se foarte bucuroase.

FATA UNU și FATA DOI: Da, da! Vrem foarte mult! Dacă doriți să ne-o arătați, nouă ne-ar plăcea...! Oau! O mașină... regală! N-am văzut nici la televizor!

Fetele, în mod evident, joacă teatru, fiindcă schimbă priviri complice între ele și se poartă exagerat de ceremonios, ca și cum ar avea de-a face cu un bolnav ori cu un nebun pe care nu-i bine să-l superi.

SCUNDUL: Deci, vreți, da? OK. Hai s-o vedeți. Și de-acum înainte, ciocu' mic pentru amîndouă. Eu spun ce trebuie să faceți și voi faceți. Clar?

Fetele acceptă, dînd repede din cap.

*Scundul o ia înainte, cu vlăjgancele după el. În spatele lui, fetele șușotesc iute ceva, îndemnându-se prin gesturi să fie gata. Grupul, văzut de departe, e foarte neobișnuit.
Dispar după un colț al scenei.*

Se reaprind luminile pe masa Înaltului.

Înaltul stă la masă cu fata chelneriță. Fata are în față o farfurie cu două felii de tort Doboș. Pare cam stînjenită. Pe masă mai e un pachet, probabil cu celelalte felii de tort.

ÎNALTUL: Hai, mănîncă și tu. Ziceai că-ți plac...

CHELNERIȚA: Îmi plac, da' le-am adus pentru tine. Și tu n-ai luat nici o gură.

ÎNALTUL: Am să iau. Pe cuvînt. Am să iau. Plus că le am și pe astea de-aici.

Chelnerița privește în jos. Nu prea știe ce să facă. Parcă s-ar ridica, parcă ar rămîne.

CHELNERIȚA: Bine, iau. Da' e din cauză că n-am comenzi acum, iar patronul e plecat... Dacă apare sau vine vreun client, am plecat să știi...

ÎNALTUL: OK, OK... Am înțeles... Voiam doar să stau puțin cu tine... aici... Ca și cum... te-aș fi invitat eu... la restaurant.

Chelnerița privește în farfurie. Nu s-a atins de prăjituri.

ÎNALTUL: Nu spui nimic?

Chelnerița ridică din umeri.

CHELNERIȚA: Ce să spun?

ÎNALTUL: Nu știu. Ceva. Orice... De pildă, cînd termini tura?

CHELNERIȚA: Dacă sînt clienți, la unu. Dacă nu-s, la doișpe.

ÎNALTUL: Și azi, cînd crezi c-o să termini?

Chelnerița ridică din umeri din nou.

CHELNERIȚA: Nu știu. Oricînd... poate veni cineva.

ÎNALTUL: Vrei să te întîlnești cu mine după ce termini tura?

Chelnerița, pentru prima oară, îl privește direct în ochi.

CHELNERIȚA: De ce?

ÎNALTUL: Ca să ne plimbăm pe aici... puțin... Ne plimbăm,... bem un suc,... la bar... mîncăm o felie de tort Doboș... la pachet... Ai vrea?

Chelnerița zîmbește. Fata are un zîmbet foarte trist.

CHELNERIȚA: Aș vrea.

ÎNALTUL: Bine. Atunci, am să te aștept. Și la 12 și la unu. Și la orice oră vrei tu...

CHELNERIȚA: Mulțumesc. Iar acum, trebuie să plec...

ÎNALTUL: A venit patronul, ceva?

CHELNERIȚA: Nu, dar am stat... Am stat... Și sînt... teoretic... în timpul serviciului...

Înaltul se ridică în picioare, îi trage scaunul fetei, apoi se apleacă, îi prinde mîna și i-o sărută.

ÎNALTUL: Eu îți mulțumesc. Eu îți mulțumesc foarte mult. Și chiar dacă nu vei putea să vii, tot îți mulțumesc...

Chelnerița pleacă repede, fără să-i mai spună nimic. Înaltul ia loc la masă și zîmbește. Se întinde larg. Pare extrem de bucuros. Se uită la farfuria cu feliile de tort. Începe să mănînce din ele.

La un moment dat, venind dintr-un lateral, apare Scundul și cele două vlăjgance.

SCUNDUL: El e.

FATA UNU: Îmi pare bine. Eu sînt Aura.

Înaltul e obligat să se ridice în picioare.

ÎNALTUL (cam șocat): Marcel... Îmi... pare bine...

SCUNDUL (arătînd către FATA DOI): Iar ea e Laura. Corect?

FATA DOI: Corect. Mă bucur de cunoștință. Laura.

Înaltul e în continuare destul de șocat.

ÎNALTUL: Tot Marcel.

SCUNDUL: Luați loc, fetelor. Luați loc.

Toți patru stau la masă, fără să vorbească. Înaltul se uită cînd la o fată, cînd la alta, cînd la Scund. Scundul, relaxat, își aprinde o țigară. Pare foarte sigur pe el și extrem de liniștit.

SCUNDUL (către fete, elegant): Doriți ceva de băut?

FATA UNU: Puțină apă minerală... cred...

FATA DOI: Și eu la fel... Sau... un suc...

Scundul vrea să ridice mîna, pentru a-i face semn chelneriței, dar e oprit de către Înalt, care-i dă mîna jos, apoi îl scoate de la masă.

ÎNALTUL: Scuzați-ne cîteva secunde...

FATA UNU: Nu face nimic... Desigur...

Înaltul îl trage pe Scund mai într-o parte. După ton, e cam iritat.

ÎNALTUL: Ce-s cu astea, băi?

SCUNDUL: Ce să fie? Niște fete. Profesioniște amîndouă. Foarte profesioniște. Meseriașe! Meseriașe!

Înaltul se ia cu mîinile de cap.

ÎNALTUL: Sandule, te rog eu mult. Ia-le și du-te cu ele de-aici. Du-te-n cameră, fă-ți de cap, da' ia-le de-aici. Dispari cu ele în secunda asta!

SCUNDUL: Da' de ce, băi? Ce-am făcut? Nu așa era înțelegerea?

ÎNALTUL: Da, era, da'-mi strici mie planurile... Tocmai vrăjeam cu chelnerița și stabilisem o întîlnire!

SCUNDUL: Cu trista aia?

ÎNALTUL: Băi, tristă-netristă, ia-le de-aici și dispari!

SCUNDUL: Mie nu-mi e greu, să știi... Ne găsești în cameră dacă ai chef de ceva adevărat...

ÎNALTUL: OK, OK... da' dispari...

SCUNDUL: Nu trebuie să bați. Las ușa deschisă...

ÎNALTUL: Bine. Bine. Du-te! DU-TE!

SCUNDUL: Băi, să nu-ți pară rău... Aia din sfînga e Dumnezeu, pe cuvîntul meu. Îți stă ceasu'... N-am văzut în viața mea așa ceva... Iar aia din dreapta e-o bunăciune, știi cum? Lapte și miere! Țîță de mîță!

Înaltul și-a pierdut răbdarea.

ÎNALTUL: Scundule... vrei să-ți trag un pumn în față?

SCUNDUL: Nu.

ÎNALTUL: Atunci, roiu'! Șterge-o! SPALĂ PUTINA! Cu tot cu parașute!

SCUNDUL: Gata, șefu'! S-a făcut!

Scundul ia poziție de drepti și salută. Aproape imediat, venindu-i o idee, se dă militărește doi pași înapoi și trece pe lîngă Înalt în pas de defilare.

SCUNDUL: Cam-pa-ni-e!! Un-doi! Un-doi! Campanie, stai! Campanie, la dreapta!

Înaltul se uită la el trăsînit.

SCUNDUL: SĂ TRĂIȚI, DOMNULE GENERAL!

Înaltul intră în joc și salută și el, ducînd mîna la un chipiu imaginar.

ÎNALTUL: Bine, soldat. Să trăiești și tu. Pe loc repaos...

Scundul se execută. Băieții se privesc fără să-și vorbească. După un timp, Înaltul întrebă:

ÎNALTUL: Pistolul e la tine?

Scundul ezită.

SCUNDUL: L-am lăsat în mașină.

ÎNALTUL: În mașină? De ce?

SCUNDUL (*vag*): Am... Am trecut pe-acolo...

Înaltul clatină din cap, parcă nevenindu-i să creadă. Se oprește. Scundul stă cu ochii în pământ. Înaltul iar clatină din cap.

ÎNALTUL: Sandule... ești...

Înaltul trage aer în piept. Se vede că voia să spună altceva.

ÎNALTUL: ... ești... complet sărit de pe fix. Complet-sărit-de-pe-fix.

SCUNDUL: Și? E nasol? E nasol ceva? E foarte nasol?

ÎNALTUL: Nu e, Sandule... Nu e nasol... deloc...

SCUNDUL: Reși, nu? Împărați! DOMNI! Cei mai tari de pe planetă!

Înaltul acceptă, cu o voce ușor obosită ori numai resemnată.

ÎNALTUL: Cei mai tari de pe planetă... Sandule... Cei mai tari de pe planetă... Da' dispari, te rog, Scandule... te rog eu mult...

Scundul ia din nou poziție de drepti.

SCUNDUL: AM ÎNȚELES! SĂ TRĂIȚI, DOMNULE GENERAL SUPREM!

Se îndepărtează de Înalt în pas de paradă. Ajunge, în același „stil” soldățesc, lângă masa „parașutelor”.

SCUNDUL: COMPANIE! ASCULTĂ COMANDA LA MINE! Încolonarea și după mine, MARȘ! Mergem în camera palatului regal! Și vom bea numai șampanie! Pînă ne va ieși pe ochi! Șampanie, caviar, icre negre, ouă de prepeliță!

Fetele se uită la el prostite.

SCUNDUL: Hai, sus, sus! În noaptea asta veți fi regine! După mine, MARȘ!

Scundul se îndepărtează, bătînd același pas de defilare. Urlă cît îl țin plămîinii.

SCUNDUL: Suflecată! Pîn' la brîu! Sufle-cată-cată, ducea, ducea rufele la rîu! Sufle-cată-cată, pîn' la brîu, ducea, ducea rufele la rîu!

Fetele se ridică, schimbînd între ele priviri semnificative. Una arată către cap, adică tipu' e nebun, dar cealaltă își freacă arătătorul de degetul gros, adică e nebun, da, însă are și bani, așa că se decid să-l urmeze. Scundul merge înainte, bătînd pas de defilare și urlînd de mama focului, iar fetele vin după el. Scena rămîne goală.

Se sting luminile.

Cînd se reaprind, scena e tot goală. Sau nu e. Nu contează. Contează că nu mai e noapte, ca înainte. Și mai contează că Scundul apare pe scenă foarte încet și extrem de deprimat. Are o scrumieră în mîină. Fumează și scrumează în ea. Se așează la o masă. Ori nu se așează.

Își face apariția Înaltul.

ÎNALTUL: Salut!

SCUNDUL: Salut!

ÎNALTUL: Ești bine?

SCUNDUL: Da. Tu?

ÎNALTUL: Și eu.

Înaltul întinde mîina și își aprinde și el o țigară. Băieții fumează în liniște.

SCUNDUL: Ne-au lăsat alea în curu' gol. Nu mai avem nimic. Și-au șutit și mașina.

Înaltul nu are reacție. Întreabă calm:

ÎNALTUL: Cu tot cu pistol?

SCUNDUL: Cu tot cu pistol.

Băieții fumează. La un moment dat, fără ca nimic să o prevadă, Scundul ia scrumiera și o trîntește scurt de perete. Scrumiera se face țandări. Înaltul e calm. Continuă să fumeze ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic.

ÎNALTUL: Păcat. Era o scrumieră bună. Noi în ce mama dracului mai scrumăm acum?

Tonul Înaltului e foarte liniștit. Scundul mai trage un fum, două, apoi nu se poate abține și izbucnește în rîs. Înaltul rîde și el.

SCUNDUL: Corect! Noi în ce mama dracului mai scrumăm acum?

Băieții se tăvălesc pe jos de rîs.

ÎNALTUL (*printre hohote*): Că te-ai găsit tu să spargi bunătate de scrumieră!

SCUNDUL (*tot printre hohote*): Nu mai avem în ce scruma!! Am rămas fără scrumieră!

ÎNALTUL (*gata să leșine de rîs*): Și era o scrumieră bună!

SCUNDUL (*în aceeași stare*): O scrumieră excelentă! EXCELENTĂ!

Băieții au căzut pe spate și rîd nebunește. Vor să spună ceva, pe rînd, se îneacă și rîd ca demenții. Le curg lacrimi din ochi și nu se pot opri.

Se sting luminile.

Cînd se reaprind, băieții sînt la mare, pe o plajă pustie (ecran, decor, cearșafuri sau altceva). Nu știm cum au ajuns acolo și nici nu are importanță. Băieții stau pe nisip, dezbrăcați pușcă. Sau nu. Tac amîndoi. În fundal e marea.

După o vreme, primul care vorbește este Scundul.

SCUNDUL: Băi... nasoală povestea asta a ta.

ÎNALTUL: Sandule, tu ai insistat să ți-o zic... Eu ți-am spus că e lungă și nasoală.

SCUNDUL: Phai! Dacă știam că-i așa de urâtă, renunțam. Sîntem la mare, uite, împărați aici, și tu... aproape m-ai întristat...

ÎNALTUL: Daaa... daaa... că tu la casa de copii ai dus-o al dracului de bine, nu? Te țineau ăia-n puf, te mîngîiau, te pupau, nu știi ce...

SCUNDUL: Băi, da' nouă ne dădeau voie măcar să ieșim în curte... Ne jucam... mîncam binișor... dormeam...

ÎNALTUL: Păi de ieșit în curte ieșeam și eu cînd nu eram „pe clanță”... iar de dormit, dormeam de rupeam... Dormeam... toată ziua...

SCUNDUL: „Pe clanță”?

ÎNALTUL: Da, băi, pe clanță! Așa se spunea. Cînd plecau ăia, închideau ușa și luau și clanța. Iar noi rămîneam, adică, pe clanță.

SCUNDUL: Ce căcănari!

ÎNALTUL: Dă-i în pisici! Chestia e că sîntem aici, la mare... împărați... regii meduzelooooor!

SCUNDUL: Cei mai tari de pe Planetăăă!

ÎNALTUL: Stăpînii Universului! Cei mai tari de pe planetă!

Se lasă o lungă pauză. Băieții probabil savurează foarte tare momentul. Auzim din nou vocea ÎNALTULUI.

ÎNALTUL: Sandule... da' zici si tu cu mine... că mi-ai promis

SCUNDUL: Zic, băi, dar nu mai știi vorbele exact...

ÎNALTUL: Păi e simplu: demult, cîndva, știam si eu să zbor, dovadă n-am, dar îmi aduc aminte. Zici?

SCUNDUL: Da, băi. Demult, cîndva, știam și eu să zbor, dovadă n-am, dar îmi aduc aminte...

ÎNALTUL: Hai! La 1, 2, 3 țipăm împreună. Amîndoi, da?

SCUNDUL: OK.

ÎNALTUL: 1, 2, 3 și!

ÎNALTUL ȘI SCUNDUL: „DEMULT, CÎNDVA, ȘTIAM SI EU SĂ ZBOR/ DOVADĂ N-AM, DAR ÎMI ADUC AMINTE”

Băieții urlă de mai multe ori la rînd versurile. Se pare că sunt foarte enuziasmați.

SCUNDUL: CEI MAI TARI DE PE PLANETĂĂĂĂ!

ÎNALTUL: STĂ-PÎ-NII UNIVERSULUUUUIII!

Băieții rîd și o iau la fugă către mare. Se bălăcesc, sar, sînt foarte veseli. La un monent dat, se opresc, fiindcă ceva le atrage atenția pe uscat. Se aud din off zgomote de motoare. Băieții, în apă, au înțepenit.

Pe scenă își fac apariția niște duri (mafioți, motocicliști, alții, nu contează). Stau cu spatele la spectatori și cu fața către băieți. Au niște lanțuri grele în mîini. Sînt vreo 4-5, pe puțin, și foarte feroși.

DURUL UNU: Cum e apa? Frumos la mare, nu?

Băieții nu răspund.

DURUL UNU: Vedeți că ne-am întâlnit din nou? Lumea-i foarte mică, băieți! Foarte mică! Și prietenii nu pot scăpa unul de altul...

Băieții nu răspund.

DURUL DOI: Hai, nu ieșiți să vă uscați? Poate v-a luat cu frig...

Băieții nu răspund.

DURUL UNU: Nu spuneți nimic? V-ați înghițit limba?

DURUL DOI: Noi avem timp să așteptăm! Avem timp! Aici stăm, nu plecăm! Aici sîntem...

Bărbații se așează în fund, cu fața către băieți și cu spatele la spectatori. Stau așa, liniștiți, fără să vorbească.

*Cei doi, în apa mării, au încremenit ca niște stabilopozi. Momentul durează mult.
Se sting luminile.*

SFÎRȘIT